

Edebiyat Defteri

Ayşe Ciplioğlu Kaş -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
25 Ekim 2023 arşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

HAY SIFATIYLA HAYATA BAKMAK

Hayatı bize bahşeden Allah'ın sıfatlarından biridir "Hay" yani "Hayat sahibi olmak". Bu hayatın sakinleri olarak, Rabbimizin bize bahşettiği bu güzel yaşamı yaşamakla taltif olunmak bilirsek çok büyük ve özel bir lütuftur. Hayatın çeşitli mecralarında yaşama sanatını icra eden insan oğlunun yaşarken uygulayacağı bir kataloğu veya bir çizelgesi olması da doğaldır, hatta mecburiri ve zaruridir.

Hayatın dmenine geçen insan kılavuzu olarak, öylesine güçlü öylesine hakim ve öylesine alim bir dostu rehber alacak ki, onu her bariyerden, her fırtınadan, her müşkilattan emniyete alsın, kurtarsın..."Refikin iyisiyle uzun yollar kısadır." sözü bu cümleyi açıklamaya yetmektedir.

Yaşamı bize bahşeden Rabbin dünya gezegeninde bizden önce de sakinlerinin olduğunu ve onların yaşam kesitlerinin öykülerini kıssalar şeklinde Kutsal Kitabımız Kur'an-ı Kerim'den öğrenmekteyiz... Yaşamın icracıları olan bizler, yaşamı künhüyle kavrama ve amacına uygun icra etme yetisine sahip olma arzusu ve şuuru taşımakta mıyız? Yoksa hayatı "Vur patlasın çal oynasın" mantığıyla boşa heves ve çabalarla karartanlar gibi ıskalamakta mıyız? Hayatla hayati sınavlar verdiğimiz şuuruyla bakalım konuya ozaman açıklık yadsınamaz derecede gözümüze çarpacaktır. Evet, hayatı sahibinin rızası ve emri üzere yaşamak bir yüce sanattır... Ve bu sanatın en büyük icracısı Resul-i Kibriya (S.A.V) dır. O'nun nurlu yollarında, mübarek adımlarını takip ederek hayat merdiveninin basamaklarında ilerlemekse, kulluğun en yüce, en ulvi makamıdır...

Yaşantımıza mana ve ümit katacak kutsi hisler bu yolda ihlasla sarfettiğimiz çabalar sonucu kalbimize sunulacaktır. Kalplerin ihyası için, gönülleri bir işaretiyle aya ferman eyleyen Resulullah Efendimize (S.A.V) menzil eylemek gerekir. Sözlerin ihyası, amellerin icrası, kalplerin itminania varıp kirden pastan arınması hep bu ilahi ölçülerin titizlikle uygulanması sonucu berrak olacak, kemale erecektir. Gönlüne, zihnine, hayatının her safhasına, yaşamının her sayfasına "Hay" dan aldığı ilham ve buyrukla icrada bulunan bütün yaşam icracılarına gönüller dolusu selam ve esenlik dilekleriyle...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

OTURUM

Selam ben sipikeriniz Muzaffer Hepezber...Efendim nerde verdiğin sözler...Geçti konforlu güzler...Kaptırdım kendimi tutamıyorum kendimi Sayın yönetmen acil konukları gönder....Efendim hoşgeldiniz oturumumuz gayet açık,saçık,kaçık,dağınık fön tarzında...Buyurunuz Sayın Mualla Neala söze başlayınız ama bayılmayınız zira aylana gazoz bayılana limon verecek halimiz yok efendim....

"İyi de Sayın Muzaffer Hepezber oturumun konusu nedir söylemediniz...

"Efendim özürle...Avrupa.moda,kadın konuları gündemimiz...

"Ay pek ala..Pek güzel...Avrupa dediniz de bir defasında Avrupai bir tarzda giyimle girdiğim dükkanda benimle İngilizce konuşmaya çalışan tezgahları hatırladım şimdi...Avrupa derken yani şıklık başka bir şey canım rüküşlüğe gerek yok...Benim gardırobum yenilikçi,modern,güncel giysilerle dolu mis...

"Siz,Gamze Deler Hanım sizce de böyle midir?

"Ay çok banal..Yani bende severim giyimi kuşamı ama...Avrupa deyince aklıma Paris'te gördüğüm bir tablo geliyor...Yok burda öyle çılgınca sanat...Daral geliyor bu banal çevrelerde bana...Ah hemen biletimi alıyorum...Sıkıldım..Paris'te kaldı kalbim Henriko'nun kafesinde...

"Madam Suzi siz bir şey demeyecek misiniz?

"Ben de eski bir Rum aileden gelen Avrupa özlemcisi olarak özlem içindeyim pardon...Misyonerlere destek vermedeyim..Eski Bizansı diriltmeye and içmiş gönüllülerden bir iolarak..Endişeliyim..Daha doğrusu öfkeliyim...Geriye gidiyor bu Ülke sitemliyorum...Ayyy ben bu halkı batılı yaşam tarzında görmeliyim...E ben size ne diyeyim...Sultan Ahmet Camiinin karşısında güzel evim..Her Cuma namazı sonrası hastanedeyim...

"Bonbon Şekerim Nilüferim sen ne dersin bu işe?

"Ay ne diyeyim benim en önemli meselem fifim meleğim yani bebeğim...
.....devam edecek....

KİTAP KOKUSU

Çok ağlamıştım hem de çok. Gözyaşlarım göz çukurlarımdan saçlarıma dolmuş oradan da kulaklarıma akıyordu. İç çekmelerimi duymasınlar diye yorganı iyice başıma çekmiş nefesimle ısınırken bir yandan da yüreğimden gelen lavları söndürmeye çalışırcasına derin nefesler alıp veriyordum. Nasıl bir üzüntüydü böyle ki, bedenimi sarsıyor, adeta donuk bir cisme döndürüyordu.

Almayın benden o güzel duyguyu almayın. Çalmak bu olsa gerek bir küçük kızın kalbinden onun en kıymetlisini. Ellerimden almayın daha yeşertmeden yeteneklerimi almayın, çalmayın, soldurmayın yediverenler misali rengarenk düşlerimi benden! Feratlarım boşaydı biliyorum. Kimse duymadı, kulak vermedi isteklerime. Arzu duyduğum şey çok pahalı değildi oysa. Bir kitap yada bir çanta dolusu kitap ve bir de siyah önlük. Yani okula gitmek. Yani beş yıldan sonra öğrenmeye devam etmek. Zaman karardı, bülbüller sustu, güller küstü, güneş ışığını yüzümden aldı. Saçlarım uzamadı, gözlerim hayallerini seyredemedi bu yüzden düşler bahçesinden. Kızarmadı elma yanaklarım daha sonra heyecanla. Çocukluğum, resimlerimde ki parlak denizi göremedi. Rengarenk olmadı gökkuşağı o günden sonra. Derleyip topladığım odada asılı levhaların yazıları ters yüz oldu, okuyamadım. Silindi yüreğimdeki özlem dolu planlar birer birer.

O gün, gittiğimde odasında tane tane okuduğu kitabın o enfes kokusunun lezzetini hiç bir şeyden hayatım boyunca alamadım. Çevirmeye kıyamadığım sayfalarını tutamadan parmaklarım, dantel ipliklerine dolandı yıllarca çıkaramadım. Yazamadan kalemle ellerimde iğnelerle iplikler delik deşik olan parmaklardan kurtulamadım. Kimileri kütüphanelerde saatlerce dalarken o müthiş atmosfere dibine kadar...Kimileri okurken her sözün manalarını ilmek ilmek bilgiyle sarmalayarak...Ben, evde komşu kadınların anlattığı kadın hikayelerinde efitğim daralana kadar sızlanan yüreğimle bunaldım,ufalandım,ufaldım, darmadağın olana kadar bocaladım. Ta ki aynı kokuyu alanadeğin bir kırmızı ciltli Kitap'tan haz aldım. Elime almak için abdest aldığımda anlamıştım. O özlem bana sunulmuştu bir başka elden. Yol açan kudrete sonsuz minnettar kaldım.

Ayşe Ciplioğlu Kaş

YOKSUL YUVA

O gün eve dönerken midesinde derin bir kuyu kazıldığını düşünüyor bir yandan da arkadaşının midesinden gelen gurultu seslerini duymaması için bir şeyler anlatmaya uğraşıyordu. Yorgundu, gün yorucu geçmişti. Matematik yazılısından sonra bahçede yaptıkları maç ta canı çıkmıştı adeta.

Sonucunun 4:1 olması da ayrı bir sevinçti. ama bu sevinç karnının acıkmasına engel olmamıştı.

Arkadaşı onun sözünü aniden kesti ve dostum bu güzel maçın kutlaması için planın nedir? diye soruverdi.

-Şeyyy...dedi Mehmet. Yani bilmem ki...

-Oğlum neyi bilmiyorsun. Aslanlar gibi kazandık bu maçı. Şurda bir döner yedirmeyecek misin arkadaşına ayıpsın!

-Tabi. Tabi elbette. Ama..

-Ama sı ne?

-Çok önemli bir işim olmasaydı olurdu ama...

-Neymiş benden daha önemli işin?

-Nineme söz verdim. Gitmem ilazım. İlaçları bitmiş. Eczaneden alda gel, dedi. Gitmezsem hastalanır. Nefes darlığı var onda. İlacını götürmem lazım.

-Attın değil mi? Yuh sana! İnsan arkadaşana yapar mı bunu Mehmet? Resmen ekiyorsun beni. Alacağın olsun...

-Öyle değil vallahi.

-İnanmıyorum git yanımdan derhal!

Mehmet büktü boynunu. Çattı kaşlarını, düşürdü omjuzlarını.

-İnanmıyorsan gel gidelim bize. Gör Ninemi. Yalan mı doğru mu gözünle gör..

Salih, inanmış göründü -Olur. Geleceğim seninle Ninene bakmay Ama önce şu vitrindeki spor ayakkabılarına bakalım derim ben. Baksana son moda bunlar. Süpermiş oğlum. Gidince babama söyleyeceğim alsın bana bundan kırmızı renklisine bayıldım. Sen hangi rengi isterdin?

Mehmet vitrine bakmıyordu. Zaten baksa ne olacaktı? Babasının o vitrine konulan ayakkabıların bağacığını dahi alacak parası yoktu. Ama bunu Salih'e söyleyemezdi. Çünkü o çok zengin bir ailedendi ve Babaannesinin dediği gibi "Aç tokun halinden anlamazdı."

Salih susmak bilmiyordu. Ayaakkabıların tarihçesini anlatıyordu adeta. Sus demek istedi bir an ona sus! Yeter kırdın bütün ümitlerimi. Sen böyle konuştuğça ben daha çok yıkılıyorum. Her türlü varlığa rağmen ne kadar da doyumsuz bir inssansın sen böyle! Ben yokluk zindanında, sen varlık sarayında sen benden daha açsın varlığa hayret! Oysa neden doyumsuz ruhun? Neden doymak nedir öğrenmemişsin şimdiye kadar?

Derken vitrinin gerisinde asılı satten zamanın aktığını anladı.

-Eyvahlar olsun! Saat 5 olmuş. ninem eyvah ninem beni ilacını bekliyor... Koş Salih! şu eczane kapanmadan koş!

Eczanenin kapısını klltleme üzere olan adamın ellerine sıkıca sarıldı Salih.-

-Amca ne olur kapatma! Hastaya ilaç ilazım!

Peki gel vereyim! dedi adam içeri girerek. Reçeteyi uzattı Mehmet.

Adam iyice baktı reçeteye. İyi de oğlum bu yazılı epey olmuş. Tarihi geçmiş bunun. Raporunuz yok muydu?

-Şeyy. Bilmiyorum. Ninem sadece bu reçeteyi verdi bana.

-Yanında rapor olmalı mutad kullanılan bir ilaçtır bu. Saat geç oldu kapatma vakti eczaneyi. İsterseniz parasını ödeyin. Sonra raporu getirince size iade edelim üstünü..

-Ama ben yanıma para almadım ki, dedi Mehmet.

Salih, adama büyük bir insan edasıyla sordu:

-Acaba ilacın fiyatı nedir eczacı bey?

Eczacı: " 38 tl" dedi.

-Ay şimdi hatırladım. Dün annem okul için biraz harçlık koymuştu cüzdanıma Mehmet bakalım ne kadarmış?

İyice aradı cüzdanın

-Tam tamına 40 tl. Yeter de artar bile. Buyur Amca. Haydi Mehmet Ninene koşalım. Ev yakın mı buraya?

Mehmet isteksizce:

-Yakın evet 50 metre kadar.

-Koşalım o halde hadi ne duruyorsun koş!

Mehmet donakalmıştı. Arkadaşının ninesini düşünmesi, yardım etmesi hoşuna gitmişti elbette ama, arkadaşının onunla , gelip o yıkık harabe evlerinin pejmurde halini görmesini istemiyordu. Onun bir saray veya villada yaşadığından emindi. Üstü başı pırıl pırıl geliyordu he gün okula. Eli yüzü temiz parfüm kokulu halde. Yazık ki, ona eğlence konusu olacağı bir duruma onu tanık edecekti. Ne yapabilirdi ki? Gelme dese olur muydu? Olmazdı. Bir defa Salih kafaya koymuştu bu işi. Sonra ona macera gibi gelen bu işin sonunu da düşünmeliydi. Zengin çocukla fakir çocuğun birlikteliği her zaman sorun olurdu. Yani çevresi de kabullenmezdi kendisini. Her neyse Salih'e gelmemesinin kendi lehine olacağını anlatmaya çalışacaktı.

-Bak Salih! der demez Salih sıkıca kavradı Mehmet'in elini. Hayatta bir kez olsun bana bir muhtaç insana yardım etme şansını bağışlamayı diliyorum Mehmet!. Evet, benii havayı bir zengin ailenin şımarık çocuğu olarak görebilirsin. Ama inan bana bende var olan duygular seninkilerden farklı değil. Farkımız yaşadığımız ortamlar ve çevreler. Ben senden daha şanslıyım dünya hayatında görünürde evet. Ama belki sen de ahiret için benden daha ileri bir yoldasın. Bu yüzden yürüdüğün yolda sana üzüntü verebilecek bir maniye kaldırmana yardım etmem için bana izin ver! Bir canın

kurtuluşuna vesile olmak gibi bir sevaptan beni alıkoyma arkadaşım ne olur?

Mehmet yaşlı gözlerle sarıldı arkadaşına ve evin yolunu üç solukta adımladılar. Kapıyı zile cevap veren olmayınca yumrukladılar. .geçte olsa içeriden cılız bir ses cevapladı onları:-

-Mehmet oğlum! İlaçlar için mi geldin? Yazık ki ninen bekleyemedi."

Ayşe Ciplioğlu Kaş

-

KIRMIZI PAPUÇLAR

Çok beğenmişti ilk gördüğünde onkarı. Işıl ışıl parlıyorlardı ayakkabıcı dükkanının vitrininde. Kırmızı rugan, tıpkı sınıfın zengin kızı Hülyanın babasının ona doğum gününde armağan ettiklerinden. Kız okul da nasılda caka satarak geziyordu onlarla. Gıcır gıcır şunlara bak. Ah keşke bende giyebilsem, oynasam, zıplasam beyaz çoraplarımla şık şık gün boyu. Şimdi gidip babama söylesem alacak param yok ki, diyecek. Annem zaten ben de yok, baban da borçlu demekten başka bir şey bilmez. Allah'ım ne kader benim kisi. Millet sende üçer beşer alır giyer ben bir tane bile alamıyorum. Şu ayağımdaki eskilerden her sabah andımızı okurken ne kadar da utanıyorum. Hele beden derslerinde Hülya öğretmenle göz göze gelmek ne feci bir duygu. Kadın bin kere soluk ayakkabıyla gelmeyin hiç değilse cila, boya sürün burası resmi bir kurum dediği halde Ben her sabah bu halde karşısına çıkıyorum olacak şey değil. Allah'ım! Allah'ım! Allah'ım! yoksul yaşamak ve yoksun kalmak istemiyorum artık!..."

İşte bu son cümle sesli kurulmuş bir cümleydi. Ve küçücük kızın yürekte feryadı yanından geçmekte olan uzun boylu, takım elbiseli, elinde bastonu olan aksi ihtiyarı şaşırtmış, jayrete düşürmüştü. "Ne o? dedi. Kızgın bir ifadeyle, isyan mı ediyorsun ufaklık? Seni yaratana ne verdin bakalım karşılık istemektesin?"

Kız, çöktürdü omuzlarını, hiç dedi hiç, yani ne istemesi benim kisi her zamanki dövünmelerimdi o kadar."

"Nafile! Kızım isyan edeceğine çalışsan ya! Elin ayağın sağlam! Şükret ya birde sakat olsaydın napardın? Yani herkes aynı şartlarda yaratılmamış hayat bu. Ama zengin insanlar da sırt üstü yatıp Allah'a el açmıyor. Çalışıyorlar gece gündüz hem de eşek gibi. O gördüğün kırmızı papuçları alabilmek için kovayla ter akıtıyorlar çalışarak."

Saç buklesini eline dolarken sordu küçük kız: "İyi de Amca ben 13 yaşında bir kız çocuğu nerde nasıl çalışabilirim ki?" "Sen şimdi sahiden de para kazanmak ve şu kırmızı papuçları satın almak istiyor musun?"

İstemez miyim. Elbette isterim. Bey amca bana yol göster lütfen!"

"Gel o zamm benimle. İşte şu karşı ki evin beşinci katında ki dairede işin gel de gör."

Kız, usulca düştü önüne çıktı merdivenleri bastonlu adamın ardından. Kapıyı bir hizmetçi açtı. "Buyurunuz efendim!" diyerek. "Evdeler mi?" dedi adam. "Suzan Hanım arkadaşlarına uğradı. Banu Hanım da Elanur'un başındalar." Adam ceketini çıkarıp uzattı ve "Tamam. Sen mutfağa git bana her zaman ki gibi orta şekerli bir kahve. Küçüğe de bir limonata al da gel. Biz, Elanur'a bakacağız."

Kız, saray gibi döşenmiş evin mobilyalarında ki renk cümbüşüne ve esetik zerafete bakmaya doyamıyordu. Kendisini açtığı kapıya çağırın adamı güçlükle duydu. Gel kızım işte burada senin ilgi ve alakana muhtaç bir güzel hanım efendi var. Gördüğün gibi akranın. Belki hayat ona başka türlü davransaydı seninle aynı okulda hatta aynı sınıfta oynuyor, zıplıyor olacaktınız. Ama gördüğün gibi bu tatlı ve talihsiz yavru yürüyemiyor. Senin o vitrinden hasretle sahip olmak için istediğin ayakkabılardan bir düzineye sahip. Ama giyinip gezemedikten sonra..." Adam devam edemedi. Ağlamaya başladı. Yoksul kız, çok üzülmüş aynı zaman da sinirlenmişti de. "Amca neden bütün bunları onun yanında söyleyerek onu üzüyorsunuz diyordu ki tekerlekli sandalyesinde oturan kızın ona tebessüm ederek baktığını fark etti. Akli karışmıştı. Birden, yüzünü cama çevirerek ağlayan adama soruverdi: "Yoksa kulakları...da duymuyor mu?"

"Evet. Malesef öyle. Doğduğu günden beri bu halde. O'nun için ne kadar uğraştık yıllarca biliyor musun?"

Gitmediğimiz hastane, gezmediğimiz doktor, şifacı kalmadı. Olmadı işte olmadı gel bak olmadı!" Adam kızın ellerinden sıkıca tuttu ve onu vestiyerin önüne doğru çekti. Dolabın kapağını aç kızım! Aç ta gör kaç tane ayakkabısı var! Say bak bunları Paris'ten getirmiş Amcası hiç giyinemedi. Hiç gezemedi. Bak, burada Annesi İstanbul'dan getirmiş kıpkırmızı...Tıpkı sevdiğiniz gibi...O da seviyor kırmızıyı tıpkı senin gibi özlem duyuyor bunları giymek için, bunlarla kırlarda yürümek, koşmak için neler vermezdi, neler vermezdik hepimiz bir bilsen...Bak küçük kız, sen belki bir gün bunları giyeceksin, giyebilirsin. Ama o asla ve de asla giyemeyecek. Senin durum un onun durumunun yanında hiç kalır. Anladın değil mi?"

Kız, onu doğrular mahiyette başını salladı. Adam: "Şimdi kabul eder misin ücret karşılığında ona her gün okul çıkışı arkadaşlık etmeyi...Bu sana bahsettiğim iş işte. Sana vereceğim ücretle o ayakkabılardan düzinelerce alabilirsin istersen"

Yoksul kız, raflarda duran ayakkabılara baka kalan gözlerini adama çevirirken gözlerine düşen karartıyı algılayamadı ve bir anda dönen başını adamın bastonuna çarparak yere düşürdü. Adam, bu baygın vücudu şefkatle kucakladı ve olup bitenlerden habersiz torununun odasındaki yatağa usulca yatırdı bu yaşamı tanımamış küçük yoksul kızı.

Ayşe Ciplioğlu Kaş

ANNE SUDE KAYBOLDU!

O gün hava oldukça sıcaktı.Evin içi bunalttığından bahçeye inmiştik küçük kardeşim Yakup'la.Birlikte vakit geçirirken birden Yakup "Abla ben sokağa çıkmak istiyorum deyince elinden tutup bahçe kapısından sokağa doğru yürümeye başladım.Sokak, çocuk doluydu.Neşe içinde cıvı cıvı oyunlar oynuyorlardı.Firdevs Teyzenin evinin önündeki merdivenlerde oturanları görünce şaşırılmışım.Çünkü daha dün orada oturmamaları için onlara bir sürü bağırılmış hatta biraz kabaca konuşmuştu.Ablalık havliyle uyardım:"Çocuklar oradan çekilin bak sonra Firdevs Teyze size kızabilir!"dedim.Güldüler işgüzarca"Kızdıralım da kızsın o zaman!" dediler.

Başladılar hep bir ağızdan o günün hit türküsü "Eminem" türküsünü söylemeye:

"Parmağında yüzükler kolunda bilezikler

Kız sana dolanayım

Oy oy Eminem

Nedir bu güzellikler

Nedir bu güzellikler...

Çocuklar cümbüşü başlatmıştı...Sokağın dört bir yanından sesi duyup gelen çocuklar halkaya katılmışlar ortadakiler şıkır şıkır oynuyor, ısıklarla birbirlerini coşturuyorlardı. Bu sesli koroya Firdevs Abla'nın müdahalesi gecikmemişti tabi.Kadın kapıyı hışımla açarak sert ve kaba sesiyle onları bir güzel azarladıktan sonra ağzına geleni saymış ve derhal eşliğinden ve kapısının önünden gitmelerini aksi halde onlara günlerini göstereceğini parmağını sallaya sallaya söyleyivermişti.Bizim yaramazlar elbetteki onu ve sözlerini kaale almamışlar ve onu kaale almadıklarını daha coşkun tavırlarla ve danslarla göstermişlerdi.Büyük çocuklardan cesaret alan küçüklerde onların önüne geçip ağızlarıyla icra ettikleri çifte telli müziği eşliğinde kırta kırta danslar etmeye başlamışlardı.İçimden bir ses bu köylü kadının artık son raddeye geldiğini ve acı bir intikam planıyla geri döneceğini söylemekteydi ki...Kadın, hışımla açtığı kapıdan koca kovayla göründü...Evet, o su dolu kovayı bir anda kapı eşliğinde oynayan çocukların üzerine boca etmişti.Çocuklar neye uğradığını şaşırılmış bir anlık duraksamadan sonra birden bire manzara görülmeye değer hale gelmişti...Sıcaktan bunalan çocuklar suyla serinlediklerini anlatan kesik sözlerle keyfe devam ediyorlardı. Oh oh canıma değsin!Oh oh canıma değsin!...Doğrusu durum oldukça vahimdi.Firdevs Abla saçlarını yolmak üzereydi.Size buradan gidin diyorum niye gitmiyorsunuz?Sizi Annelerinize söyleyeceğim!Siz görürsünüz!...Tehditler bitmek bilmiyordu.Çocuklar ise gülüşüyor gülüşüyor ve "Bir çuval da selam söyle diyorlardı.

Az sonra yemek vakti gelmişti ve herkes Annesinin sesiyle evine doğru yol almıştı.Biz de Yakup'la eve gittik.Evde bir eksiklik vardı.Evet, Yakup bile fark etmişti bu durumu.Abla yok! dedi.Kim yok? dedim. Sude Abla yok! dedi sonra.Evet, sahiden de yoktu Sude. Anne'den soralım gel! dedim.Annem daha lafım bitmeden:"Yok görmedim sizinle değil miydi? diye sordu Annem."Yok değildi! "dedim.Komşuya soralım belki oraya gitmiştir! dedi Annem.Zili çaldım sabırsızlıkla sordum:"Şükran Abla Sude sizde mi?" "Yooo biz de değil" cevabını alınca iyice korkmaya başladık.

Annem dükkana Babama haber verdi.Babam dükkandan koşa koşa eve geldi.Bütün evi aradık.Sokaklara döküldük.Komşularla beraber Rızaiye Mahallesi alt üst ettik.Sonra Okul bahçesine gitmiş olacağı aklına geldi Babamın baktık yoktu.Komşumuz ise Devlet hastanesinin bahçesine bakmamızı önerdi.Orada da yoktu.Allah'ım çıldırmak üzereydik.Nereye gider bu çocuk? Benden bir yaş küçük yani on yaşındaydı...Ağlaya ağlaya eve döndüm.Vah vah ne yaparım ben kız kardeşim olmadan? İnsan kız kardeşiz nasıl oyun oynar ki? Komşular teselli verdiler bize.Üzülmeysin! Polisi ararız şimdi.Mutlaka bulunur! dediler.Ben su içmek için mutfağa doğru giderken yatak odasına giden Yakub'a gözüm takıldı.Annemin odasında ki yüklükten oyuncak arabalarını çıkarıyordu.Birden perdenin kırırdadığını fark ettim.Koşarak yüklüğün çiçekli basma perdesini elimle açtım.Aman Allah'ım! gözlerime inanmadım. Sude yorganların üstünde mışıl mışıl uyuyor...Koşarak Anneme babama haber verdim.O kadar sevindiler ki kakhahalarla gülmeye başladılar. Sude'nin olan bitenden haberi yoktu.Uykulu gözlerle etrafında ona bakıp katıla katıla gülenlere baktı ve sonra tekrar yorgana gömülüp yattı.O günden sonra Sude defalarca kayboldu ve biz defalarca onu aradık ve her arama sonunda onu aynı yerde bulduk...Sude yüklükte uyumayı çok seviyormuş meğer...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

BEN DE YAZDIM SEKSENLERİ-1

BEN DE YAZDIM SEKSENLERİ 1

Aslında zor olmadı yazmak.O yılları çok iyi anımsıyorum çünkü.Daha büluğ çağıma girmediğim yıllardı. Ben o günlerin bazen bunalımlı, bazen iç açıcı, bazen de kargaşa dolu anılarının içine yemeğe atılan baharat misali birkaç tatlandırıcı niteliğinde kültürel sahneler kattım. Anılarımı derledim, harmanladım yaşamımdan.Tam benim yaşamımın eksenindeki yaşamlardan gözlemediğim hikayelerden. Elazığ yöresinin Harput ağzını kullanmadan bu öykülemeyi kurgulamam ve sergilemem imkansız olacaktı. Bu yüzden yörenin ağzıyla konuşacak kahramanlarımız. İyi okumalar...
“Ana sütü ocağa indirdin mi? Kazanın altı tütidi çok is etti esbaplar kokacak gel hele...” Geldim gızım geldim. Yendirdim he sütü koydum üstüne. Patile hamurunu da yoğurdum. Eşgili ekmek yapıp evvele. Teze yağı getür hemi baban yağlanmış ekmek istedi ağşamdan Sayme gızım.

Saime:” He anam çökeligi maydınostan karıştırdım hazır al. Hamurda eşgimiş. Uy gız ana ellerim keçe gibi biraz arko krem oladı keşke süredim tiken tiken valla.”

“E çağam ben sahan deyim yaz ha yaz bir kağıda ne ilazımsa ver baban gidi sabah şeherden geitre. “

“Ana çitte lazım.Hayriye abla suhra getirmişti ya. O çitin bi tenesini de ben gendime yapam deyim modeli çoh güzel”

“Allah canın almiya, gız nedesin çiti. Sen et ki masa öresin masa. Senin masan yoğ!”

“Ana masa neden örem? Ona nanca ip gidi bili misin? Necla Abla yemin edi deyi valla billa bi çuval kuka getti sankimde.”

“Uy ana uy ana! Gız bu garılar niye bele garati Allahın sevisen? Gız onca ipden bi tarla hasavan örülür gadan alam. Sen bağma elin sözüne. Gurtlu bocik onlar töremiyesiler ele ediler ki sen örmiyesin bi tek gendişer de ola. Dünürler onlara gide. Gazata gibi haber veriler gördüklerine sötiler görmediklerine ismarliler.”

Saime:”Hanım zor ha! Herkes yapabili mi? Geçen sene Nihan Ablanın gızı başladı masayı noldu bilisin?”

“Neblem noldu essahtan?”

“Gız Anne millet vay babam nası örisin bunca zor modeli dedi dillendirdiler gıxa nazar degdi ellerinde çiban çıktı az galdı öle.”

“Çağam boşver sen ele şeleri unut aklan getirme.Ye iç kefen bağ. E boş durmağ olmaz ha.Boş duranı ne Allah sever ne de gul.”

“Anam eyi deyisinde para nerde para var mı da alam örem ha?”

“E çağam ne var aluruğ canımız sağ olsun. Sarıgız dan Mercan’ı sağım ya sütü sattıktan sonra parayı

Elece çığınımaya goyim.Ben deyim epeyi olmuştur. İstersen patileyi yaptığdan sonra bağağ. Babandan get sende bugün çarşıya hele bağ Hediye’nin elindeki modelden yaparsan kaç yumağ gidecek? Ona göre hesapla al ne dek ?”

“Ana masa şart mı? Masa olmadan gelin olsam n olur?”

2

“Ana torpağ başan! Gız sen deli misin? El alemi bahan güldüresin ele mi? Anam Şaziye’nini kızlarını gördün işte cırcıbildağ gelmiş masa yoğ sehba yoğ, garyola tağımy yoğ ele gelin mi olunur? Gız mı gidermiş?”

“Anam sehba örtüğünden garyola takımı yerine bahan bi çamaşır makinesi alsaz daha eyi del mi? Ellerim ilaclara heç dayan mi bilisin yara hepbi.”

“Uy kagız sen şaşurdun mu? Gız makineyi nedesin? Legene bas yımışana çarğala yığa getsin çamaşurun. Ne gereği var makine almağın. Sonra masa sehba takımı, garyola tağımy nerde, o nerde? Neyen garç çağam? Nedesin? Sen gel kukaları al...Ganefçe iplerin hazır et. Yarın sabah erkenden namazdan sonra işin işle Bismillahdan. Anam ancağ bi senede bitirdi Halan gızı Birgül ha! Nası gögeridi görmedin mi nişanında. Masamı bitirdim diye.”

“Onlar ancak forta ata gezeler. Ben onlara gısganmim valla heç gısganmim. Benim gözümde yoğ ele şeler. Ben asıl başga şelere imrenim.”

“Neye imrenisin gız? Uy başımıza daş yağacağ...Hele söle ha neye imrenisin?”

“Oğumaya.”

“Ne ne oğuması?”

“Okula, kitaba, galeme, deftere, her bi şeye.Ah noladı bende Amcamın gızı Filiz kimin oğuyadm doğtor oladım. Ne güzel bi meslek. Hayat gurtarisin. Ya da Sabahattin Dayımın İstanbul’dan gelen torunu gibi Öğretmen çığadım oğuyupda. Öğrencilerime oğumayı yazmayı öğretdim. Ne gadar hoş olurdu del mi Ana?”

“Uy an uşğ bu gız gafayı mı üşüttü nedir? Gızım gızlar heç oğur mu? Niye oğlanların kökü mü gurudu sen oğuyasın? Gız gısmı oğumaz evi bekler. Gısmet neyin gelir evinde otur gısmetin bekle. Dügürlerin geldi mi get yuvan gur otur işin de mi yoğ oğuyasın. Oğu oğu biti mi? Dünyanın parası gidi valla.”

“Ana ne para gidecek ki? Öğretmen Aysel Abla bana yardım edecek. Kitap neyin çoğmuş onda.”

“Köçeklik etme gız.Rezil etme bizi. Bi de diyeler Muhtar Süleymanın torunu ortaya mı düşmüş. Aklın başan topla! Gir gıçın otur. Baban duymuya girtlağın keser. Valla giyamet goparır duyarsa.”

“Hı anladım he he siz ayırım yapısiz.Abemi oğuttuz oğumadı gahvelerde parayı yedi gezdi.Gardaşımı yolladı sizi gandırdı İstanbullarda gezdi tozdu okuladan atıldı geldi.Sesiz çığmadı canı saag olsun dediz dükkan istedi dükkan açdız. E bende sıra şimdi ben de bu evin çocuğu del miyim? “

“Gızlara ceyiz yapılır gızım yüzümüz ğaracağ yarın elin içinde ha!”

“Ana valla desinler için yapısiz. Nedem ha ben ceyizi ceyiz sizin olsun. Çuldan çaputtan bişe çığmaz ki! O da para ona vereceğize verin ben gidem Kız Enistütüsüne n olur Ana “Tikiş Nakış Öğretmeni olam ha lüzumu yoğ!”

“Gız baban ne deyi gız oğlan garuşuğ okula yollamam deyi ha!”

“Gız gız okulu orada erkek yoğ valla yoğ”

3

“E gızım Öretmenler erkek del mi?”

“Ana ben erkek öğretmenin dersine getmem valla getmem. Ğasteyim derim valla getmem.”

“E uşağ yolda da herüfler var onları nedeceyük.”

“ana kuka lamaya giderken de erkekler var. Gözlerini mi kapatacağsın? Oldu olacağ beni ahura bağlada gurtul!”

“Uy gız süt daşacağ önen bağ...Helle Halan seslen gele. Bağağ Nülgün’ün oyasını bitürmüş mü?”

“Uy al birini vur birine. Onu niye çağirisin bilim da.Gele ki sahan dayağ ola. Sizi var ya siz!”

“Uy ana nahak atma ele belekim sen nolasın...Segirt hele tez bi yere getmiye...”

“Babaçığa hep bize babçığa...Gomisiz ki bi gendi gendimizi dinliyek. Sabbahdan ağşama gadar onu bunu toplisiz eve. Çay yap yemek hazırla...Ben de Öretmen ğanıma uğruyacam elese. “

“Gız anam getme o garı senin aklın çeler getme. Get babandan çarşıy get...Kukaları ala masayan başla. Nazlının gızı masayı bitiremedi diye geri etti ha nişanı oğlan evi.”

“ Hey Allahım zır deli bunlar. Ana onların o küçük kerpiç evlerine 12 gişilik masa nerden sığa ha? Nereye örtecekler masayı masayı goyacağ yer bile yoğ!”

“Ana gız nası yoğ. Almışlar. şimdilik havluya goyacağlar. Gaynandan ayrılana ten ele. Ortanca oğlanı everdiler mi bunu ayıracağlar çarşıda ayrı ev tutacağlarmış.”

“He he ölme eşşeğim yaz gele...Harman ola yonca bite...gorgor ola canan yete...” Nenem ne hoş deyidi.Sen hayal gur.Gız onlar ele ediki gız evi caymıya ha niye inanisin?

“E masasız olmaz ha gülerler valla gülerler. Ana gız ellerini ellerinin üstüne gomuşlar eelrini de başga bişeyin üstüne gomuşlar oturmuşlar derler gınarlar ha! Biz bu zamandan sonra hahın maskarası mı olđ? Ele elame rezil malamat mı olağ. Bi tene gızı var edememişler bi masa vereler bi ceyiz alalar! Diyecekler uy yoğ!”

“Ana Öretmen Ğanım ne deyi bilisin?

“Ne deyi çağam?

“Deyi ki, sen eger öğretmen olursan gendi ceyizin gendin alursun parandan deyi. Sen yapmazsın parandan yapdurursun deyi.”

“Uy ana eski köye yeni adet getiriler. Uy bu gız yoldan çığacak torpağ başıma. Uy anam başımıza daş yağacağ...Uy guluncum uy anam!..Uy üregim daralı uy uy!

“Ana! Ana! Sen sahan gel Ana!”

(Devam edecek...)

Ayşe Ciplioğlu Kaş

KIZIM

1

KZIM

2001 yılının sıcak bir 30 Ağustos günüydü yani tam bugün...bütün evi bir çırpıda temizlemeye kalmıştım hamileliğimi unutarak...Ta ki içimdeki bebeğin yoruldu artık Anne yeter dinlen biraz anlamına gelen tekmeli sancılarını hissedene kadar oturmak aklıma gelmemişti. Oysa bütün gece yaramzla bir oyana bir bu yana dönmüş ağrılarımızı birlikte sızlayarak hissetmiştik...O kadar acıkmıştık ki, açlığımızı bir peynir ekmekle giderecek kadar dahi dermanımızı kalmamıştı. Öğlene doğru teyzemin gelinini aradım. "Duygu Abla sezeryan randevumuza çok var ama bugün çok ağrım var." Deyince çığılı bastı koş hastaneye bebek ters ölürsünüz evde!..." Cehalet mi dersiniz, tecrubesizlik mi gittim eşimi aradım o da doktor arkadaşına sormuş. "Yok sol kasıkta ağrı yoksa sorun yok.Daha zamanınız var hastaneye gitmeye gerek yok!" tarzında bir cevapla telefonu kapattı. Peki deyip teselli olmaya çalıştım. Ama sancılar git gide artmaya başladı. Eşimi aradım gel dayanamıyorum diye.

Eve gelmesiyle acıktım demesi bir oldu. Ona yemek hazırlayamayacağımı ağrıdan yürüyemediğimi ama çok isterse kendisine bir tost hazırlayabileceğimi söyledim. Memnuniyetle kabul etti. Tostu hazırlayıp kendimi kanepeye zor attım. O ara açlığım fena halde beni zorlamasına rağmen yine tek lokma ağzıma götüremedim. Çünkü ağrılar aklıma başka yere götürüyordu. Eşimin hızla tükettiği tostun çıtırtılarını dinlerken her zaman okuduğum dualarımı mırıldanmaya başladım. Bir iki saat o inlemelerle oyalandım. Oda bütün gece uyuyamadım. Bari biraz kestireyim deyip geçti kendinden. Kim duyar benim ağlamalarımı...Bitişik duvardan gelen arabesk müzikse beni daha efkara sürüklüyordu.

Akşama doğru sevgili teyzem aradı.Kızım, ben Abanttayım.Yanında yokum. Bak ağabeylerin orada. Duygular yarın Ankara'dan çıkacak yola. Rahatsızsan ara gelsin Kerim Abin. Yarın istesen de gelemez kimse." Eşime söyledim. Yok daha zamanı var.Acele etme. Ben doktor arkadaşımıla konuştum diyor. Allah Allah! Ne yapmalı? İçimden bir ses benimde eşiminde bu yaşa kadar hiçbir doğuma şahit olmadığını, bu konuda gayet tecrubesiz olduğumuz, teyzemlerinse her yıl bir doğuma şahit olup tecrube kazandıklarını ve onların sözlerinin daha isabetli olduğunu söyledi. Klakıp Duygu Ablamı aradım. Zahmet olmazsa gelir misiniz? Diye. Meğer onlarda yoldalarmış. Al valizini çıkın dışarı alıyoruz sizi! Dedi.

"Boşuna telaşa verdin akşamın darında ne diye rahatsız ettin Abilerini. Ben taksit tutar götürürdüm seni. Ama daha bir ay on gününüz var demedi dün sana Gazi'deki doktorun? Hem benim arkadaşım da öyle dedi. Sezeryan bu istediğin saatte yaparlar ne bu acelen?" Sustum çünkü ona karşı cevap verecek kadar gücüm yoktu.Gülümsedim sadece. Karanlık sokağı aydınlatan farların gözlümüne yansımasıyla irkildik." Ayşe! Geldik hadi binin!" Arabaya bindik. Duygu Abla ben iyiyim. Telaş etmeyin. "Gülüyor musun? Doğuma giderken gülen ve bu kadar sakin olan ilk seni gördüm Abicim! Dedi Kerim Abim gülerken. Duygu Ablam da "Bağırarak serbest tutma içinde bağır! Sıkma kendini! Bizim hastaneye ilk götürdüğümüz hamile sen değilsin! Dedi. Yok Duygu Abla sağ olun zahmet ettiniz şükür iyiyim. Dayanırım daha! Sorun yok. Halbuki sorun vardı ama söylemeye utanıyordum. O kadar ki dişlerimi sıkmaya başlamıştım. Ama yine dualarıma sarılarak dualarımı daha bir içten okumaya başlamıştım. Allahım ben sana güvendim, sana sığındım, yardımına inandım, beni ve bebeğimi yalnız bırakma! Yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Lütfen bana yardım elini uzat. Tıpkı Meryem Validemize ve yavrusu İsa Peygambere yardım ettiğin gibi inayetini bize gönder....Amine Validemize ve Muhammed S.A.V Efendimize rahmet soluğunu meleklerinle gönder bizi rahata erdir...Tarafından yardım gören mü'minlerden eyle bizi...

2

Hastaneye girdik. Bu arada çok susadığım aklıma geldi. Sonrada açlığım. Ama en önemlisi susmuştu. Duygu Abla su istiyorum Su yok mudur? Dedim. Su içebilir mi? Dedi hemşire hanım acaba? "İçemez dedi, sezeryan öncesi olmaz! Of Allah'ım susuzluk ne kadar da zormuş...Çaresiz beş altı defa ısrarlarımın fayda etmediğini görünce sustum ve doktor odasına doğru yürüdüm oraya Duygu Abla'dan başkası alınmadı. Eşimle vedalaşırken sesinin tirediğini gördüm. Bana bakarken pişmanlığını gözlerinden okudum. Neden bu kadar melüldü bakışları anlam veremedim. Tabi onun benden önce doktorla konuşmalarını duymamış olduğumdandı bu anlayamam. Eğer bir saat daha geç gelseydiniz, bebeği veya annesini veya ikisini de kaybederdiniz! Demiş meğer doktor ona odada. Arkamdan çok ağlamış o yüzden...Ya getirmeseydik ne kötü olurdu diye...

Doktor bebeğin gelmeye çalıştığını söylediğinde kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Duygu Abla'ya hastaya refakat ediniz, sezeryana alacağız dedi. O anda ölüm sehпасına çıkan idamlık birine benzettim kendimi. Hükmü boynuna asılmış gibi mahzunlaştım. Neden mi? Çünkü doğum salonundan gelen çığılıklar beni bunalımlı bir haleti ruhiyeye sokmuştu. Öyle ki kulaklarımı tıkamak istiyor, korkudan tir tir titriyordum. Duygu ablam yüzümün sarartısını görmüş ve bende ki korkunun gözlerimin irileşmesinden anlamıştı. Bende ki dehşeti yok etmek istercesine "Kız sen o edepsizlerin bağırmasına bakma! Valla çok kolay! Terbiyesizler, yaygara ediyorlar! Utanmaz şımarık karılar! Kız korkma valla çok kolay!" dedi bana sarılırken bir daha onu görememkten korktum. Doğru ya doğum anında ölen binlerce anne vardı. O anda içimden biri dualarını oku dedi bana...Fatihayla başladım önce...Duygu Abla beni merak etme! Allah'a çok dua ettim teşekkür ederim her şey için çok sağ olun. İyi tatiller size iyi yolculuklar..."

Doktor ve hemşireyle doğum salonuna girdiğimizde ağlamalarım arttı. Zira kadınların vaziyeti korkutmuştu beni. Üstelik beni kan tuttuğunu da onlara söyleyememiştım. Bir iki adımdan sonra doktor döndü ve "Kızım ilk doğumu senin?" dedi. Evet, öyle dedim. Anlaşıldı. Hemşire hanım dedi nazikçe. Arkadaşı ayrı bir odaya alın ve biraz da takviye

verin! Dedi imalı bir ses tonuyla. Hay Allah razı olsun dedim içimden. Bende eğer bu kadınların içinde kalırsam bayılır giderim, geçerim kendimden diye düşünüyordum zaten. Tabi bu arada hemşire hanımdan da defalarca su istedim. Olmaz dedi o da tekrar tekrar. Ve bir iğneden sonra erdim sükunete...Bir saate yakın bir sürede gözlerimin önünde lokal anestezi ile yaptılar ameliyatı. Bebeği alıyoruz şimdi dedi doktorlar. Bak, çişini bile yaptı yaramaz doğar doğmaz. Çok güzel bir kızın oldu gözün aydın! Bebeğini görmek ister misin? Dediler...Elbette bakayım ama...Karnım çok ağrıyor kalkamıyorum. Boynumu bile oynatamıyorum... Ohoooo daha yeni ameliyatın nereden kalkacaksın? Dur daha gülüştüler hep birden...Sağlıklı mı dedim...Evet maşallah...Poposuna vurdular. Bak çok sağlıklı üç kilo elli dört santim de boyu...Sevindin mi? Sevinmez miyim? Çok sevindim. Allahıma şükürler olsun...O anda dualarım aklımda, hatta kalbimdeydi. Bizi koruduğun için teşekkürler Allah'ım..Hamd ve sena yalnızca sana... Ama ben çok üşüyorum...Çok soğuk...Örtün üstümü nolur...Şimdi bebeğini sana vereceğiz...Bu gece yoğun bakım odasında kalacaksınız. Sabah servise çıkarsınız birlikte dedi hemşireler. Odaya çıkınca hastaların başında melekler gibi dolanan güler yüzlü bir hemşire şefkatli bakışlarıyla süzdü beni önce. İlk doğum değil mi? Dedi. Evet, dedim. Belli oluyor. Çok mü üşüyorsun? "Evet, çok dedim. Bebeğinin kıyafetlerini yakınların evde unutmuşlar. Bizde onu bu pazen beze sardık bak ne kadar da tatlı kuzucuğun! Dedi. "Ama çok pembe hasta mı yoksa? Bu kadar pembe renkli olması sizce normal mi?" dedim. Güldü. Evet. Çok normal. Çünkü o beyaz tenli olduğunun işaretidir. Aaa babasına çekti o zaman dedim. Gülüştük.

3-

Onu sana vereceğim şimdi kucağına al. Doğar doğmaz bebekler annelerini koklamak isterler. Ona bütün şefkatle sarıl. Sekiz alıkmış üstelik. Daha bir ay on günü varmış anne karnında geçireceği günlerini doldurmadan gelmiş minik aceleci. İyi bak ona! Çevrendeki insanların sözüne kulak asma! Kucağına al sık sık. Onlar alıştırma! Derlerse de aldırma! Kaç defa bebek olacak bu günlerin keyfini çıkarırsın varsın! Olabildiğince sevgiyle ver sütünü...Keyfinize bakın ana kız...annelik çok özel bir duygudur!..."

Ne de güzel sözlerdi bunlar. Bende kolumdaki seruma aldırmadan aldım bebişimi koluma. İkimiz arasında ki o doyumsuz erişilmez yakınlık ve muhabbet devam etti her seferinde daha büyük bir coşku ve sevdıyla...Allah'ım! Bütün anne olmak isteyen kullarına bu güzel duyguyu yaşatmanı diliyorum! Kimseyi evlatsız bırakma ne olur! Bu arada eşim sevincinden ağlıyor karşı camın gerisinde...Benim ve onun kız kardeşlerimizde.Hala ve teyze olmanın sevinciyle bağrışıyor ve bebişimizi seviyorlar. Bütün gücümü toplayarak...dikişlerime, serumumn kolumdan çıkmasına aldırmadan bebeğimi iki elime alıp yukarı onların görebileceği bir yüksekliğe kaldırıyorum..Bakınnn! diyerek bakın benim gülüme... Sonrasında ona hazırladığım listeden eşimin seçimiyle takıyoruz ismini dualarla...Edagül...Va dökülüyor dudaklarıma kalbimden bir iki mısra...

Gülün edası

Güllerin hası

Annesinin nazlı kızı

Edagül... İyi ki doğdun Annem nice yıllara...Doğum günün kutlu olsun göz aydınlığım..İlk göz ağrım canım kızım...Rabbim mutlu, sağlıklı, huzurlu, başarılı güzel bir hayat sunsun san ve kardeşine...İki cihanda saadetle yaşayın...Duam bütün evlatlara senin şahsında bütün Annelerin kalbiyle...

Ayşe CİPLİOĞLU KAŞ

KAR TANELERİ

KAR TANELERİ

Hava soğuktu. Dışarda göz gözü görmüyordu. Evin bacasından çıkan duman yağın tipinin esintileriyle uçuşup duruyordu. Rüzgar da bu oyuna katılmış ısıklarının birini çalıp diğerine koyuluyordu. Kargalar her gün tünedikleri ağacın konforlu dallarının sağa sola sallandığını görünce karşiki dağların koylarına sığınmayı tercih etmiş uçuşa geçmişlerdi. Sokağa paralel yolun köşesindeki şirin görümlü evin kapıları rüzgarın esintisi ve çapmalarıyla sallanıp duruyordu. Evden kalabalık bir topluluğun sesleri geliyordu. Sağa sola koşuşturan insanlar, ellerinde kahve fincanıyla sohbe koyulanlar, arka odaya çekilip arkadaşıyla dedikoduya koyulanlar ...hepsi ayrı bir telden çalışıyorlardı. İçeride olanları meraklı gözlerle izleyen biri vardı. Komşu evin evlatlık kızı Serpil. Babasının bir görev için gittiği şehirden bilinmeyen bir sebeple dönmemesi üzerine annesi köydeki ailesinin yanına dönmek zorunda kalmıştı. Çünkü burada oturdukları evin kirasını tek başına ödeyememişti. Yapacak bir işi, ya da mesleği de yoktu. Ailesi, çocuklarını istemediklerini, ama kendisinin isterse yanlarına gidip onlarla birlikte yaşayabileceğini söylemişlerdi. Annesi ne kadarda ağlamıştı. Çocuklarımı da getireyim ne olur diye. Ama babası bunun mümkün olmadığını bu seneki ürünleri satamadıklarını, üç kişinin karnını doyuramayacaklarını, onları giden babalarının düşünmesi gerektiğini söyleyip durmuşlardı.

Zavallı kadın ağlaya ağlaya baygınlık geçirmiş, çocukların feryatları üzerine kapı komşu evine toplanmışlardı. İçlerinden biri, üzgün anneye yan komşunun çocuklarının her birinin bir şehre tayin olduklarını evden yalnız kaldıklarından şikayette bulduklarını, onlara bakacak, günlük işlerini yapacak bir bakıcı aradıklarını söyledi. “Bak Meral buralarda tutunmanız çok zor. Büyükşehir burası. Eğer okumuş olsaydın sana iyi kötü bir iş çıkara öderdin kiranı. O hayırsız kocandan ne zamandır haber yok. Sal gitsin boş ver...al yolu git babana.Kızı ver komşum iyidir. Merhametli insan bunlar. Yeme içmeleri çok iyi. Görmüş geçirmiş aile. Kızın hayatı kurtulur valla. “ Cama vuran rüzgar içerdekileri korkutan sesler çıkartıyordu.” Şimşek çatıdaki kiremitler bahçeye fırlamış aman kimse dışarı çıkmasın çocuklara sahip çıkın! Dedi yaşlılardan birisi. Lale boynunu bükmüş annesine sımsıkı sarılmıştı. Annesi de içli içli ağlıyordu bir köşede. “Ne talihsiz kadın öyle değil mi? Demesi kolay al yolu git diye... Zavallı bunca yıllık yuva öyle kolay terk edilir mi hiç?” İyi kadındı Halenur. Komşuluğu da iyiydi. Sabah erkenden kalkar patates kızartması yapar, bahçede yetiştirdiği domatesleri halka halka doğrar. Salatalıkları şekilli şekilli peynirle , haşlanmış yumurtaları süslerdi. Mis kokulu çilek reçeli küçük Sami'nin iştahını açar yedikçe yerdi. Cemre annesine sıkıca sarıldı. Anne bizi bırakma der gibi baktı gözlerine ısrarla. Genç kadın hıçkırıklarını tutamıyordu. Çocuklarını bir an dahi bağrından ayırmadan uyuyan bir anneydi o. Gündüz okuldan gelecekleri saati dört gözle beklerdi hep. Nasıl olurda onları bu kara kışta başka insanların evine bırakır giderdi...

Halenur omzuna teselli ederek dokundu. Ağlamasını, istemez bir tavrı vardı. Hadi canım gel gidelim biz. Biraz düşünsün taşınsın komşum. Öyle kolay değil bu işler. Kız bir soluklansın. Daha kendine gelemedi. O hayırsızın boyu posu devrilesicenin yediği haltı yeni öğrendi. Kolay değil karar vermesi gel gidelim biz. Kapıdan zar zor yürüyerek çıktılar. Yan komşuları seslendi bağırarak:” Zehra iyi düşün bu fırsatı kaçırma! Kızına iyi bir gelecek kendin bilirsin canım haber bekliyorlar!” Zehra ,Sami'nin ve Cemrenin elinden tutarak Halenur'un yanında yürümeye daha doğrusu ağırlaşan bedenini sürümeye çalıştı. Neyse ki ev yakındı. Halenur konuşkan bir kadındı. Yol boyunca ona teselli verici laflar etti. Eve vardıklarında Zehra adımlarını kısaltmaya başlamıştı. Halenur bunu fark etmişti. “Korkma canım eşim evde yok gir çekinme. Benimkinin de senin hayırsızdan bir farkı yok bacım! Hepsi aynı bunların. Kadınlara acımazlar! Seni bu iki sabiyle çılıpıldak koyup giden adama ne dersin ne yaparsın? “ Halenur kapıya anahtarı sinirle vurdu. “Gelin hayatım oturun rahat rahat... Sobayı öğlen yakmıştım oda sıcak. Gir sen de şöyle battaniyenin altına oh canım benim. Kurban olduğum Allah'ın hikmeti işte...Bak her şeyim var bacım bir çocuğa hasretim yıllar oldu. Şunlara bak kara gözlüm benim yerim seni. Otur Zehra çıkar paltonu, aç başını. Sobaya su koymuştum kaynamış işte. Bir çay demlerim şimdi içeriz sıcak sıcak ...”Halenur hızlı adımlarla mutfağa koştu. Zehra'nın konuşmaya mecali kalmamıştı ağlamaktan. Çocuklarsa sapsarı yüzüne bakıyor onun çaresizce çırpınışına üzüliyorlardı.

Zehra eli kolu dolu girdi içeri. Cemrem kalk yavrum bana yardım et. Ser sofraya bezini. Gelin şöyle yiyelim biraz. Acıktık ayol. Zehra sen neden sustun böyle? Ay dünyanın sonu gelmedi kızım konuşsana! Üzdün bak çocukları yeter ağladın git yıka yüzünü gözünü!” Zehra, usulca kalktı yerinden. Adım atarken titrediğini gizleyemedi. “Ne oldu bize böyle Halenur mutluyduk biz? Orhan'ın bize bunu neden yaptığını anlayamıyorum... Evet zengin değildik ama yağımızla kavruluyorduk. İyi kötü işi vardı. Ev kiraydı ama geçinebiliyorduk. Ara sıra arabaya da iş çıkıyordu. Konu komşuyu şuraya buraya benzin parasını aşkın fiyata götürür parasını alırdı. Adama bak çoluk çocuğu bırakmış gitmiş bana da bir mesaj çekmiş: “Ben artık yokum. Kendime yeni bir hayat kuruyorum. Beni unutun. “ demiş. Allah'ım ne oldu bu adama anlayamadım.Ne yaparsınız biz böyle bir başımıza.?”

Zehra çocuklarına sarıldı ağlamaktan konuşamıyordu. Gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından boşalıyordu. Çocukların saçlarını okşuyor kokluyor öpüyordu. “Size nasıl kıyılır ki? Sizi nasıl başkalarına bırakabilirim asla! Ben anneyim! Nasıl kıyarım güllerime?” Cemre annesinin ellerini öpmeye başladı. Annesinin kızaran gözlerine dikti gözlerini ve “Anneciğim bizi bırakma sakın! Bizim kimseye ihtiyacımız olmaz merak etme! Ben de çalışırım sen de! “ Halenur şaşkın gözlerle süzdü onları: “Ay nerde çalışacaksın sen de bakalım?” Cemre gözlerini kocaman açmıştı iddialı bir sesle konuşmaya başladı: “Hale nur Teyze ben 13 yaşındayım artık küçük değilim ki! Annemle evde börek yaparım, kek yaparım götürür satarız pastanelere. Biliyorsun ki annem bu işte çok marifetli. Okula kaç defa götürdüm öğretmenim çok beğendi arkadaşlarım ve anneleri de tabi. “

Zehra kızının sözleriyle kendine gelmişti. Rüyadan uyanan bir kimse gibi şaşkınlıkla etrafına baktı. Hale nur'da duyduklarıyla ikna olmuş gibiydi. Zehra'ya manalı gözlerle baktı ve: "Kız boşuna çocuk doğarken kız olunca "Kız olsun çamurdan olsun!" demiyorlar. Kız sen ne tatlı ne akıllı bir tontışsin öyle yerim seni! Ne dersin Zehra yapalım mı?" Zehra Hale nurun sözlerine şaşkınlığını gizleyemedi. "Yapalım mı derken? Sen de bizimleeeee...." Zehra'nın sözlerini bitirmesine fırsat vermeden atıldı Halenur: "Evet, bende sizinle çalışacağım. Kekler, börekler, şarmalar, dolmalar...Ohh ohhh her gün yapar satarız valla..." Zehra Halenur'un gözlerine dikkatle baktı. Éciddisin değil mi Halenur? Şaka falan değil bu söylediklerin?" Halenur sarıldı komşusuna:" Canım benim neden inanmıyorsun? Bu günler sadece sana mahsus değil ki! Bugün sana yarın bana...Kalk toparlan hadi çabuk!" Zehra: "Nereye?" Hale nur: "size gidelim. Bahçedeki kuzine sobayı yak mayalı poaçadan başlayalım. Sarma da sararız. Keke börek her şey yapalım... Pastaneye satarız sabaha. Kız! Pes etmek yok ha öldürürüm seni!" Zehra heyecanla koştu kapıya gidelim tamam. İnşallah kiramı çıkarabilirim."

Halenur yarı şaka yarı ciddi : "Ay tabi çıkarırız...Sen güzel yap bak ben onları nerelere satacğım gör sen!"Zehra içeri girdi. Mutfakta olan bütün malzemeleri getirdi. Cemre de ona yardım ediyordu. Hamur yoğruldu...Yapraklar haşlandı. Soğanlar doğrandı.Kekler çırpıldı. Börek yufkaları açıldı. Sami etrafında fırıl fırıl dönen kadınlara şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra usulca annesine yanaştı: "Anne bende maydanozları doğrayayım mı? " Hale nur Zehra'ya sevgi dolu bir bakış attı ve: "Bak canım biz neler yapacağız gör sen! Sana bir şey söyleyeyim dinle! Senin durumunda bir çok kadın var. Pes eden yıkılıyor. Ayakta duracaksın ağlamak sızlamak çare olmaz! Kalk ve gayret et! Ev kadınına temizlikten başka iş yok unutma! En güzeli hem çocukların yanında hem evindesin rahat. Yap sen yap ben sana müşteri bulurum mera etme!" Zehra saçını bir yazmayla toplamış, kollarını dirseklerine kadar sıyırmış, önlüğünü takmış gayretle hamuru yoğurmaya devam ediyordu. Sami'yi kanepede uyutmak istese de çocuk mutfaktan çıkmadı. Bende sizinle iş yapayım dedi durdu. Zehra Hale nura minnetle baktı:" Çoğu malzemeyi sen getirdin nasıl öderiz hakkını? Allah senden razı olsun!" Halenur "Bak kızım bu işler böyledir. İnsan bu beşer şaşar da Seni burada çaresiz görmeye gönlüm el vermedi. Ailene şuna buna gitme direnelim beraber! Biz kardeş gibiyiz senle..."

Zehra hamuru dinlenmesi için sobanın alt gözüne koydu ve başladı sebzeleri doğramaya. "Kuzularımı nasıl bırakırım dedim çöktü dünya başıma. Orhan'a şaşkınlım... Neymiş sebep bu güllerden kaçtı gitti böyle? " Hale nur, hızlıca çırpıldığı kek kabını döktü tepsiye özenle. Tenceredeki sarmanın altını kıstım güzel güzel pişer. Bak sen bana! Üzme kendini haydi batsın bu dünya deme hemencecik! Kız ellerde neler var! Topla kendini! Açma kapını kimseye sen yap bunları gece gündüz sipariş alacağız bak görürsün! Geçen bir Kermese gittik komşumla. Oraya çok zengin memurlar gelmişti iyi giyimli bakımlıydılar. Bize böyle güzel yemek, pasta, çörek, kek yapacak birileri lazım dediler."

Zehra umutla yufkaları kıvırdı "Bunları da gül böreği yapayım dedim. Ne dersin beğenirler mi?" Halenur: "Sami'ye sor sen Annesi. Bak mis gibi hadi birer tane ver pişenlerden. " Çocuklar uslu uslu yemeğe başladılar. Anneleri onlara bakarken gözleri dolmuştu çoktan... Saçlarını arkaya atarak eğdi başını Hale nur: "Kız Zehra bu kız sana ne kadar da benziyor böyle! Yarın seni kütüphaneye götürülim. Oraya üye ol Tezsem. Türlü türlü kitaplar var orada hepsini oku. Sırayla oku. Her hafta iki kitap okumalısın. Sonrada onların özetini yazarsın. Kolay değil üniversite kazanmak. Benim dayı çocukları senelerce dersaneye gittiler ay! Kazanamadılar evde oturuyorlar şimdi. O kapı bu kapı iş arıyorlar. Az paraya çalışmak istemiyorlar. Çok paraya da kimse onlara iş vermiyor. O yüzden şimdiden alalım tedbirimizi. Sadece okul dersiyse olmaz bu işler!"

Zehra tepsiyi fırından çıkarırken sarmaların suyunu çektiğini fark etti. Cemreye: "Annecim ocağın düğmesini kapatır mısın? Diye kibarca sordu. Hale nur Sami'nin uyuduğunu gördü. "Zehra kız. Uyut şunu günah... Ben yaparım hadi ver elindeki yazık götür yatağına oğlanı!" Zehra aldı kucağına Sami'yi. Sekiz yaşına geldi ama hala benim onu yatırmamı bekliyor. Bensez yatağa girmiyor Tezsesi" dedi. Evin içi nefis , yemek, börek, kek kokularıyla dolmuştu. Zehra yaptığı birbirinden güzel kokulu yiyecekleri özenle tepsilere dizdi. Çocuklar uyumuşlardı. Zehra "Hale nur kardeşim yarın seni daha çok yoracağız korkarım" deyince Hale nur, pencereyi açtı ve dışarıda hızla yağın kar tanelerini avuçlarına aldı. Bak şunlara ne kadar güzeller... Kar kristallerinin dünyamıza saçtıkları ışığı gönderen kudrete daha çok inan... Bizi bunlar gibi muhteşem nimetlerle donatan Allah, seni bu iki masumla çaresiz koyar mı sen buna inanıyor musun?

Zehra, onun sözleri üzerine yaklaştı pencereye. Ellerini açtı gökyüzüne. Gözlerindeki yaşlar kar taneleriyle karıştı birbirine...Gökten inen rahmet bunlar....Allah'ım bu rahmetin hürmetine yardımını esirgeme bizden...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

KAR TANELERİ

KAR TANELERİ

Hava soğuktu. Dışarda göz gözü görmüyordu. Evin bacasından çıkan duman yağın tipinin esintileriyle uçuşup duruyordu. Rüzgar da bu oyuna katılmış ısıklarının birini çalıp diğerine koyuluyordu. Kargalar her gün tünedikleri ağacın konforlu dallarının sağa sola sallandığını görünce karşiki dağların koylarına sığınmayı tercih etmiş uçuşa geçmişlerdi. Sokağa paralel yolun köşesindeki şirin görümlü evin kapıları rüzgarın esintisi ve çapmalarıyla sallanıp duruyordu. Evden kalabalık bir topluluğun sesleri geliyordu. Sağa sola koşuşturan insanlar, ellerinde kahve fincanıyla sohbeta koyulanlar, arka odaya çekilip arkadaşıyla dedikoduya koyulanlar ...hepsi ayrı bir telden çalıyorlardı.

İçeride olanları meraklı gözlerle izleyen biri vardı. Komşu evin nazlı kızı Cemre... Babasının bir görev için gittiği şehirden bilinmeyen bir sebeple dönmemesi üzerine annesi köydeki ailesinin yanına dönmek zorunda kalmıştı. Çünkü burada oturdukları evin kirasını tek başına ödeyememişti. Yapacak bir işi, ya da mesleği de yoktu. Ailesi, çocuklarını istemediklerini, ama kendisinin isterse yanlarına gidip onlarla birlikte yaşayabileceğini söylemişlerdi. Annesi ne kadarda ağlamıştı. Çocuklarını da getireyim ne olur diye. Ama babası bunun mümkün olmadığını bu seneki ürünleri satamadıklarını, üç kişinin karnını doyuramayacaklarını, onları giden babalarının düşünmesi gerektiğini söyleyip durmuştu.

Zavallı kadın ağlaya ağlaya baygınlık geçirmiş, çocuklarının hasretine katlanamayacağını söyleyerek sabah ezanıyla kimseye bir şey demeden çocuklarını bıraktığı komşusundan alıp evine dönmüştü. Evde ona sıkı sıkıya sarılarak ağlayan çocuklarının feryatları üzerine kapı komşu evine toplanmışlardı. İçlerinden biri, üzgün anneye yan komşunun çocuklarının her birinin bir şehre tayin olduklarını evden yalnız kaldıklarından şikayette bulduklarını, onlara bakacak, günlük işlerini yapacak bir bakıcı aradıklarını söyledi. "Bak Meral buralarda tutunmanız çok zor. Büyükşehir burası. Eğer okumuş olsaydın sana iyi kötü bir iş çıkardı öderdin kiranı. O hayırsız kocandan ne zamandır haber yok. Sal gitsin boş ver...al yolu git babana.Kızı ver komşum iyidir. Merhametli insan bunlar. Yeme içmeleri çok iyi. Görmüş geçirmiş aile. Kızın hayatı kurtulur valla."

Cama vuran rüzgar içerdekileri korkutan sesler çıkartıyordu." Şimşek çatıdaki kiremitler bahçeye fırlamış aman kimse dışarı çıkmasın çocuklara sahip çıkın! Dedi yaşlılardan birisi.

Cemre boynunu bükmüş annesine sınıksık sarılmıştı. Annesi de içli içli ağlıyordu bir köşede. "Ne talihsiz kadın öyle değil mi? Demesi kolay al yolu git diye... Zavallı bunca yıllık yuva öyle kolay terk edilir mi hiç?" İyi kadındı Halenur. Komşuluğu da iyiydi. Sabah erkenden kalkar patates kızartması yapar, bahçede yetiştirdiği domatesleri halka halka doğrar. Salatalıkları şekilli şekilli peynirle , haşlanmış yumurtaları süslerdi. Mis kokulu çilek reçeli küçük Sami'nin iştahını açar yedikçe yerd. Cemre annesine sıkıca sarıldı. Anne bizi bırakma der gibi baktı gözlerine ısrarla. Genç kadın hıçkırıklarını tutamıyordu. Çocuklarını bir an dahi bağrından ayırmadan uyuyan bir anneydi o. Gündüz okuldan gelecekleri saati dört gözle beklerdi hep. Nasıl olurda onları bu kara kışta başka insanların evine bırakır giderdi...

Halenur omzuna teselli ederek dokundu. Ağlamasını, istemez bir tavrı vardı. Hadi canım gel gidelim biz. Biraz düşünsün taşınsın komşum. Öyle kolay değil bu işler. Kız bir soluklansın. Daha kendine gelemedi. O hayırsızın boyu posu devrilesicenin yediği haltı yeni öğrendi. Kolay değil karar vermesi gel gidelim biz. Kapıdan zar zor yürüyerek çıktılar. Yan komşuları seslendi bağırarak:" Zehra iyi düşün bu fırsatı kaçırma! Kızına iyi bir gelecek kendin bilirsin canım haber bekliyorlar!" Zehra ,Sami'nin ve Cemrenin elinden tutarak Halenur'un yanında yürümeye daha doğrusu ağırlaşan bedenini sürümeye çalıştı. Neyse ki ev yakındı. Halenur konuşkan bir kadındı. Yol boyunca ona teselli verici laflar etti. Eve vardıklarında Zehra adımlarını kısaltmaya başlamıştı. Halenur bunu fark etmişti. "Korkma canım eşim evde yok gir çekinme. Benimkinin de senin hayırsızdan bir farkı yok bacım! Hepsi aynı bunların. Kadınlara acımazlar!

Seni bu iki sabiyle çılcııldak koyup giden adama ne dersin ne yaparsın? " Halenur kapıya anahtarı sinirle vurdu. "Gelin hayatım oturun rahat rahat... Sobayı öğlen yakmıştım oda sıcak. Gir sen de şöyle battaniyenin altına oh canım benim. Kurban olduğum Allah'ın hikmeti işte...Bak her şeyim var bacım bir çocuğa hasretim yıllar oldu. Şunlara bak kara gözlüm benim yerim seni. Otur Zehra çıkar paltonu, aç başını. Sobaya su koymuştum kaynamış işte. Bir çay demlerim şimdi içeriz sıcak sıcak ..."Halenur hızlı adımlarla mutfığa koştu. Zehra'nın konuşmaya mecali kalmamıştı ağlamaktan. Çocuklarsa sapsarı yüzüne bakıyor onun çaresizce çirpinişına üzülüyorlardı.

Zehra eli kolu dolu girdi içeri. Cemrem kalk yavrum bana yardım et. Ser sofraya bezini. Gelin şöyle yiyelim biraz. Acıktık ayol. Zehra sen neden sustun böyle? Ay dünyanın sonu gelmedi kızım konuşsana! Üzdün bak çocukları yeter ağladın git yıka yüzünü gözünü!" Zehra, usulca kalktı yerinden. Adım atarken titrediğini gizleyemedi. "Ne oldu bize böyle Halenur mutluyduk biz? Orhan'ın bize bunu neden yaptığını anlayamıyorum... Evet zengin değildik ama yağımızla kavruluyorduk. İyi kötü işi vardı. Ev kiraydı ama geçinebiliyorduk. Ara sıra arabaya da iş çıkıyordu. Konu komşuyu şuraya buraya benzin parasını aşkın fiyata götürür parasını alırdı. Adama bak çoluk çocuğu bırakmış gitmiş bana da bir mesaj çekmiş: "Ben artık yokum. Kendime yeni bir hayat kuruyorum. Beni unutun. " demiş. Allah'ım ne oldu bu adama anlayamadım.Ne yaparsız biz böyle bir başımıza.?"

Zehra çocuklarına sarıldı ağlamaktan konuşamıyordu. Gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından boşalıyordu.

Çocukların saçlarını okşuyor kokluyor öpüyordu.

“Size nasıl kıyılır ki? Sizi nasıl başkalarına bırakabilirim asla! Ben anneyim! Nasıl kıyarım güllerime?” Cemre annesinin ellerini öpmeye başladı. Annesinin kızaran gözlerine dikti gözlerini ve “Anneciğim bizi bırakma sakın! Bizim kimseye ihtiyacımız olmaz merak etme! Ben de çalışırım sen de!” Halenur şaşkın gözlerle süzdü onları: “Ay nerde çalışacaksın sen de bakalım?” Cemre gözlerini kocaman açmıştı iddialı bir sesle konuşmaya başladı: “Hale nur Teyze ben 13 yaşındayım artık küçük değilim ki! Annemle evde börek yaparım, kek yaparım götürür satarız pastanelere. Biliyorsun ki annem bu işte çok marifetli. Okula kaç defa götürdüm öğretmenim çok beğendi arkadaşlarım ve anneleri de tabi.”

Zehra kızının sözleriyle kendine gelmişti. Rüyadan uyanan bir kimse gibi şaşkınlıkla etrafına baktı. Hale nur’da duyduklarıyla ikna olmuş gibiydi. Zehra’ya manalı gözlerle baktı ve: “Kız boşuna çocuk doğarken kız olunca “Kız olsun çamurdan olsun!” demiyorlar. Kız sen ne tatlı ne akıllı bir tontışın öyle yerim seni! Ne dersin Zehra yapalım mı?” Zehra Hale nurun sözlerine şaşkınlığını gizleyemedi. “Yapalım mı derken? Sen de bizimleeeee...” Zehra’nın sözlerini bitirmesine fırsat vermeden atıldı Halenur: “Evet, bende sizinle çalışacağım. Kekler, börekler, sarmalar, dolmalar...Ohh ohhh her gün yapar satarız valla...” Zehra Halenur’un gözlerine dikkatle baktı. Éiciddisin değil mi Halenur? Şaka falan değil bu söylediklerin?” Halenur sarıldı komşusuna:” Canım benim neden inanmıyorsun? Bu günler sadece sana mahsus değil ki! Bugün sana yarın bana...Kalk toparlan hadi çabuk!”

Zehra: “Nereye?” Hale nur: “size gidelim. Bahçedeki kuzine sobayı yak mayalı poaçadan başlayalım. Sarma da sararız. Keke börek her şey yapalım... Pastaneye satarız sabaha. Kız! Pes etmek yok ha öldürürüm seni!” Zehra heyecanla koştu kapıya gidelim tamam. İnşallah kiramı çıkarabilirim.”

Halenur yarı şaka yarı ciddi : “Ay tabi çıkarırız...Sen güzel yap bak ben onları nerelere satacğim gör sen!”Zehra içeri girdi. Mutfakta olan bütün malzemeleri getirdi. Cemre de ona yardım ediyordu. Hamur yoğruldu...Yapraklar haşlandı. Soğanlar doğrandı.Kekler çırpıldı. Börek yufkaları açıldı. Sami etrafında fırıl fırıl dönen kadınlara şaşkınlıkla bakıyordu.

Sonra usulca annesine yanaştı: “Anne bende maydanozları doğrayayım mı? “ Hale nur Zehra’ya sevgi dolu bir bakış attı ve: “Bak canım biz neler yapacağız gör sen! Sana bir şey söyleyeyim dinle! Senin durumunda bir çok kadın var. Pes eden yıkılıyor. Ayakta duracaksın ağlamak sızlamak çare olmaz! Kalk ve gayret et! Ev kadınına temizlikten başka iş yok unutma! En güzeli hem çocukların yanında hem evindesin rahat. Yap sen yap ben sana müşteri bulurum mera etme!” Zehra saçını bir yazmayla toplamış, kollarını dirseklerine kadar sıyrırmış, önlüğünü takmış gayretle hamuru yoğurmaya devam ediyordu. Sami’yi kanepede uyutmak istese de çocuk mutfaktan çıkmadı. Bende sizinle iş yapayım dedi durdu. Zehra Hale nura minnetle baktı:” Çoğu malzemeyi sen getirdin nasıl öderiz hakkını? Allah senden razı olsun!” Halenur “Bak kızım bu işler böyledir. İnsan bu beşer şaşar da Seni burada çaresiz görmeye gönlüm el vermedi. Ailene şuna buna gitme direnelim beraber! Biz kardeş gibiyiz senle...”

Zehra hamuru dinlenmesi için sobanın alt gözüne koydu ve başladı sebzeleri doğramaya. “Kuzularımı nasıl bırakırım dedim çöktü dünya başıma. Orhan’a şaşkınlık... Neymiş sebep bu güllerden kaçtı gitti böyle? “ Hale nur, hızlıca çırptığı kek kabını döktü tepsiye özenle. Tenceredeki sarmanın altını kıstım güzel güzel pişer. Bak sen bana! Üzme kendini haydi batsın bu dünya deme hemencecik! Kız ellerde neler var! Topla kendini! Açma kapını kimseye sen yap bunları gece gündüz sipariş alacağız bak görürsün! Geçen bir Kermese gittik komşuyla. Oraya çok zengin memurlar gelmişti iyi giyimli bakımlıydılar. Bize böyle güzel yemek, pasta, çörek, kek yapacak birileri lazım dediler.”

Zehra umutla yufkaları kıvırdı “Bunları da gül böreği yapayım dedim. Ne dersin beğenirler mi?” Halenur: “Sami’ye sor sen Annesi. Bak mis gibi hadi birer tane ver pişenlerden. “ Çocuklar uslu uslu yemeğe başladılar. Anneleri onlara bakarken gözleri dolmuştu çoktan... Saçlarını arkaya atarak eğdi başını Hale nur: “Kız Zehra bu kız sana ne kadar da benziyor böyle! Yarın seni kütüphaneye götürülim. Oraya üye ol Teyzem. Türü türü kitaplar var orada hepsini oku. Sırayla oku. Her hafta iki kitap okumalısın. Sonrada onların özetini yazarsın. Kolay değil üniversite kazanmak. Benim dayı çocukları senelerce dersaneye gittiler ay! Kazanamadılar evde oturuyorlar şimdi. O kapı bu kapı iş arıyorlar. Az paraya çalışmak istemiyorlar. Çok paraya da kimse onlara iş vermiyor.

O yüzden şimdiden alalım tedbirimizi. Sadece okul dersiyse olmaz bu işler!”

Zehra tepsiyi fırından çıkarırken sarmaların suyunu çektiğini fark etti. Cemreye: “Annecim ocağın düğmesini kapatır mısın? Diye kibarca sordu. Hale nur Sami’nin uyuduğunu gördü. “Zehra kız. Uyut şunu günah... Ben yaparım hadi ver elindeki yazık götür yatağına oğlanı!” Zehra aldı kucağına Sami’yi. Sekiz yaşına geldi ama hala benim onu yatırmamı bekliyor. Bensez yatağa girmiyor Teyzesi” dedi. Evin içi nefis , yemek, börek, kek kokularıyla dolmuştu. Zehra yaptığı birbirinden güzel kokulu yiyecekleri özenle tepsilere dizdi. Çocuklar uyumuşlardı. Zehra “Hale nur kardeşim yarın seni daha çok yoracağız korkarım” deyince Hale nur, pencereyi açtı ve dışarıda hızla yağan kar tanelerini avuçlarına aldı. Bak şunlara ne kadar güzeller... Kar kristallerinin dünyamıza saçtıkları ışığı gönderen kudrete daha çok inan... Bizi bunlar gibi muhteşem nimetlerle donatan Allah, seni bu iki masumla çaresiz koyar mı sen buna inanıyor musun?

Zehra, onun sözleri üzerine yaklaştı pencereye. Ellerini açtı gökyüzüne. Gözlerindeki yaşlar kar taneleriyle karıştı birbirine...Gökten inen rahmet bunlar....Allah’ım bu rahmetin hürmetine yardımını esirgeme bizden...

Ayşe Ciplioğlu Kaş
[ikiyanayasa]

GÜNEŞİ YAKALAMAK İSTEYEN ÇOCUK

GÜNEŞİ YAKALAMAK İSTEYEN ÇOCUK

Hava parlaktı ve güneşliydi. Çocuk güneşe baktı o kadar büyük ve parlaktı ki gözleri kamaştı. İçindeki renkleri seçmek istedi ama ona bakmaya güç yetiremedi. Çünkü gözleri yanmış ve birazda yaşarmıştı. Annesini aradı bahçedeydi yanı başından nereye gidebilirdi? Arkadan bir ses onu çağırıyordu "Ali!

Hızla ona doğru koştu. Annesi onun güneşte durmasından endişe etmişti. Çünkü güneşten onu koruyacak ne bir şapka ne de bir gölgelik yoktu üstünde. Çocuk kollarını kocaman açarak onu bekleyen anneye sımsıkı sarıldı. "Anneciğim! Biliyor musun ben bugün güneşi yakalamaya çalıştım. Ama onu tanımak için bakmak istedim gözlerim yoruldu."

Annesi bir tane öpücükle cevaplamak istercesine sevgiyle yanağından öptü. Tam işine dönerken çocuk onu sorguya çeken yargıç edasıyla sorguladı: "Peki sen yakalayabilir misin onu?" Anne afallamıştı. Çocuğun yüzündeki ciddi ifadeyi görmezden gelemeyeceğini anladı. Bu zor soruyu nasıl yanıtlayacağı konusunda çekinceliydi. "Oğlum, bak güneşi yakalayabilmek bizim yapabileceğimiz bir şey değildir!" dedi. Çocuk kızmıştı bu cevaba. "Ne demek yapamayız Anne! Biz sokakta arkadaşlarımıza her gün Annemizi babamızı övüyoruz. Benim annem çok güzel kek yapar, babam çok güçlü araba sürer." Deriz. Yalan mı bunlar ha yalan mı? O güneşi yakalamayı istiyorum senden hemen getir onu bana!" Çocuk aralıksız ağlıyor ve annesinin ona verdiği hiçbir teselli sözcüğünü kabul etmiyordu. Anne çaresiz kalmıştı. Onu nasıl ikna edebileceğini bilemiyordu. Çocuğum bazı şeyler bizim elimizde değildir. O istediğin şey ancak sultan bir gücün kudretiyle olabilir. O da Yüce Allah'ın dilemesiyle gerçekleşir. Mucizeler gibi mesela dese bir şey anlayamayacak. Nedese ne şekilde izah etse bilmedi. Çocukluğunu hatırladı sonra. Oda hep sorular sorardı annesine babasına. Ama en çokta annesini yorardı arka arkaya sorduğu sorularıyla. Annesi de ona kısa net yanıtlar verirdi. Her zaman sonunu masalla bitirmesi için yalvarırdı o yine de.

Gökyüzü bizim dünyamızın çatısı gibi düşün başımızda. Güneş te ya da onun kandilleridir. Güneş olmasa gündüz karanlık olur ve ısınamayız. Ay da olmazsa biz geceleri karanlıkta kalır birbirimizi göremeyiz. Şimdi sen akşamları yanan lambayı yakalayayım dersin olur mu? Hem güneş çok büyük bir gezegen... Ona yaklaşan yanar küçüğüm." Çocuk ikna olmak istercesine sordu: "Dünyadan da mı büyük?" Hem dünyadan hem de diğer gezegenlerden"" "Çocuk, o zaman ben ne ile oynayayım astronot olursam?"

"Evde bir sürü oyuncağın var. Ama istersen şu sarı kartonla büyük bir güneş resmi çizip etrafını kesebilirsin. Sonrada onu resim defterindeki planladığın güneşi yakalama maceraları planına onu da yapıştırabilirsin."

Bu cazip teklif küçüğü memnun etmişti. "İyi öyleyse ver Annecik biz şimdi o tehlikeli güneşi bu şekilde yakalamaya çalışalım. Ama ilerde beni böyle mazeretlerle kandıramazsın haberin olsun! Kaçışı yok ona söyle eninde sonunda yakalayacağım o güneşi! Aklıma koydum bir kere!"

Ayşe Ciplioğlu Kaş

BENDE YAZDIM SEKSENLERİ BÖLÜM 2.

SEKSENLERDEN ANILAR... Bölüm-2

Sayme gız, çatlamiyassın nereye gayboldun ayağlarımara gara sular yendi. Vijdansızlar hele demisiz bu garı nere getti? Bah çağalar acından öliler ha! Siz televizyonun önünde fincik atisiz siz durun? Anam gel de patlama! Gız Nazlı! Sen gel heç değil mi bu gazan yerinden gahmi ha! Uyyy belim gırıldı. Mırttıge gelessi kedi burnunu sohadah hele el atın bahan da!

(Nazlı hanım yan bahçeden koştı geldi. Zira artık Şadiye hanım zor durumdaydı.)

_Geldim geldim gomşum ölem sahan ne bele zorun ha? Dünya işi soyha bitmi ki! Sen seni telef edişin anam. Kefenin cebi yoh! Tav tav tav! Sen herşeyi evde yapisin gelinin çarşılardan çihmi! Garısın avratsın maşşallah!

_Sus hele o mendeburu söyleme bahan... Nedek anama ha çarşının uydurma şelerini yiyemik...Bastuh satiler gemük gibi...Süt satiler yarısı su...Yağ desen ot yağı gatılı...etin bile dadı yoh ölem sahan!

(Birlikte kazanı yerleştirdiler. Üzüm suyunu dökmeye yine güçleri yetmedi. Bu sefer Şadiye anne feryadı bastı.)

_Gız sağı sultan duydu beni meraksuzlar di gelin da! Nerdesiz soytarılar?

(Kızlar merdivenleri bir çırpıda indiler. Güle söyleye hepsi diziyle koştular yanlarına.)

_Sayme sen Dilandan o tarafı tutun ben gazanı tutam. Nazlı da dibinde tutsun. Haydi Bismillah!...

(Üzüm suyu döküldü. İmece usulüyle kazana. Şimdi sırada ne işler var bakalım?)

Sayme Dilana görümcelik ederek emretti:

_Sen ceviz gıynahlarını ipe düz.

Sonra da Nazlı hanıma alttan alır bir edayla:

_Nazlı abla senle bende livinci garişturrah mı? Dedi.

Şadiye hanım bağırır bir ses tonuyla atıldı:

_Gız beton çeker minder alın altıza. Heç delse şu çulu serin! Ben de beyaz torpah getiredim gomşu Sülo gilden. Di girişin hadi...Gök açık Allah vere de yağmur yağmıya...O boynu devrülessi nerde? Ocağı yahadı heç del mi? Nazlı hanım gadan alam bah herkesin delisi evinde derler ya işte ele. Bizim de bu herif evde barhta dur mi heç! Anam nedir bunun derdi heç anlamadıh. Gezi gırıh fidoş gibi yerinde dur mi? Gözü görmü gulağı duymi, bi şe desen anlami, bi şe get al desem gidi yolu bi daha dönü unuti ki ben ne istemiştım diye. Allah etmiye ahan getse bi araba çarpsa mırttıği çihar valla...Herif gudurmuş musun deyim ne bu halin ha? Genşken de dinlemedin deni şimdi heç papucuna saymısın yeter Allah billah aşğına!

Nazlı hanım, ocağa odun atarken çıkan duman boğazına kaçtığından birkaç defa öksürdü. Gözlerini sızlatan dumandan kendisini kurtarmak için dumanın aksi istikametine doğru gitti. Kızaran gözlerini başındaki yazmasının ucuyla sildi ve dertli komşusunu teselli eden bir ses tonuyla şöyle dedi:

_Allah akıl fikir ver bacı! Ne diyek şimdi? Ölü bizim allah rahmet ede. Hahın yaşlıları gün geştikçe hoş oli bizimkiler tintiros oliler. Sanki bizim herif ondan eyi mi? Dün getmiş çarşıya ordan densüzün birinden ele kötü kilim almış ki göresin. Gız anam ite sersen oturamaz üstüne he! Büssürü de para vermiş. Sanki dersin bünyan halı almış. Gandiri gandiri yolliler eve.

Sayme hızlıca bitirmişti işini. Cevizlerin ipini ağaç çucuklarına bağlamış güzelce düğümlemişti. Annesine merakla sordu:

_Gız anne bunları ne zaman baturacayuh bulamacı bişürdüz mü? Hadı ha ahşam gına gecesi var bilmi misiz? Valla ben Filiz ablaya söz vermişim. Saçlarımızı yapdurmaya gideceyök kuaföre.

Nazlı hanım söze atıldı:

_Gız ayıp ayıp...Nedesiz kuaföre gidesiz. Evde saçızı cezvenin ssapını gızdırp sarami misiz? Niye masraf edesiz ha? Hah söz eder anam bah babaları gafayı üşütmüş gızları da Filizden gapı gapı gezi derler ha! Gine siz bilürsüz ben garişmim.

Saime sinirden yerinde duramadı. Nazlı hanıma fena kızmıştı:

_He anam he. Millet her cevizi giri bize gelen de ayıp oli. Elinki bastuh oli basli bizim ki orcik oli asli.

Nazlı hanım alacağını almıştı. Şadiye onun bozuk yüzünü şenlendirecek bir şey anlatmaya karar verdi. Dilana:

_Gızım Nazlı hanıma bi gahve yap datlı olsun.

Dilan hızlıca mutfağa koştı.

Şadiye hanım komşusuna keyifle seslendi:

_Nazlı hanım. Bizim kövün bi delisi vardı. Her sabbah erkenden gahardı. Yolun kenarından geçen herkese “nolmuş nolmuş nooooolmiiiş? Der dururdu.

Nazlı hanım onun tıkrıtılı gülmesine dargın bir çehreyle eşlik etti.

_Valla neblem anam şimdikiler delileri arati adama. Heç delmi onun kimseye bi zararı yohtu. Geçen gün diyezemin oğlu getmiş yola. Şoför ya.

_He he. Tır süri ele del mi?

_He bazım. Gurban olduğum allah vermedimi nedesin? Akıl yoh mu yohsa gendisi mi pejmürde bilmik ha!

_Gız nolmuş?

_Malı teslim etmiş. Parasını da vermişler.

_Eeeee? Ne hoş işte.

_Gız ne hoşu? Korolmuyassı parayı gaybettim demiş gariya. Borç hırtlekte. Günlerdir ac susuz oturiler.

Uy anaaaa evim yihıldı.
Devam edecek...
Ayşe Ciplioğlu Kaş

BEN DE YAZDIM SEKSENLERİ- 3

GARNAĞİSSİ

Şadiye hanım bugün yine heyheylenemişti. Ağzına geleni söylemekten geri kalmıyordu. Kızmakta haklıydı da. Kızı Saime yine komşuları Filizle kayıplara karışmıştı. Verdi veriştirdi adeta. Bir savaş tellalı gibi haykırıyordu avluda. "Övle mehli oldu ğanım gettiği yerden gelmi. Anam yoğ yoğ ben de şans mı var? Taleh mi var? Ben bahan sölim gezim işte. Gıza bağ gıza. Ne ev bili ne barğ bili soytarı. Boşuna dememişler "Eşin bil, işin bil, aşın bil" diye. Bunun yanındaki de gendi gibi zağal anam. Demi ki gağ get even. Anan marak eder. Yaşlıdır, işi vardır, hastadır, beli buğtu ağrır. Yoğ anam yoğ. Elazığ gazan bu iki köçek kepçe. Gezi gezi duriler. Neçe galaları fethettiler."

Bu sızlanmayı andıran söylentileri duyan Nazlı hanım çabucak bahçe kapısına yetişmişti. Art arda kapı tokmağını vurdu. "Tak! Tak! Tak! Hu hu! Şadiye gız nedisin ele sölenisin noldu?"

_Gel anam gel nola benim her zaman ki halim. Gız getmiş ortada gezi. Gelin de ondan yüz almış anasına getmiş gelmi. Anam anam başımıza ataş yağacağ. Garılar gezmeksiz durami. O gıncik Filiz edi ha hepbi. Sen al Saymeyi götür küyaföre.

_Hih hih hih hi...Gız küyaför del Allah canın almıya senin yanniş sölisin.

_Ne zuggumsa.

_Kuaför ha! Dorğu söle ele dorğu del...

_Ana p...lu i...liye gülmüş. E gız sen de çoğ bilisin sankim. Doğru de dorğu deme.

_Ne se ne anam sen bahan bağ hele. Bizim Selo nerde bilisin?

_Gız çatlağ nerden bilem siz de midim?

_He dinne! Bu getmişti ya mal getirmeye.

_E he demiştin. Bu kaçınıcı baskı?

_Anam bacım orda bi garı düşmüş peşine. İllahım ki ben senin akrabam bahan para ver diye yalvarmış. Gız ele ağlamış ele ağlamış ki...Nerde se gözleri çıgacağmış. Benim herif te ona tuti elinde avucunda ne varsa veri.

_E gız essağtan akrabazmış mı o garı?

_Yoğ anam yoğ ne akrabası garnağissi. Kene gibi yapuşmuş işte. Demi ki Irak sınırı nereeee Elazığ nere? Benim burda kimim ola ki? Biz bu kövden dışarı çıgmamışığ bunca zaman.

_E saf ha! Akıl dağıtılan da o armut toplımiş.

Şadiye dizleri üzerine çömeldi yere. Başındaki yazmayı silkeledi ve özenle başına sardı. Ders veriri gibi söylendi:

_E valla bacım ben en eyisi mi sabbağtan övleye ten gendi derdime ağlıyam. Övleden ağşama gadar da senin derdine ağlıyam. Maştığ gumaş olduğ velhasılı işte.

Nazlı ona hak verircesine başını salladı ve:

_Sen de boş ver gız işleme köle gibi sabbah ağşam. Gel biz de kefimize bağağ. Güllügilin bağda eğlenti varmış. Garılar fısır fısır gonusurken duydum yolda.

_Hımik Memetin gızı Güllü mü?

_He he. Dügünün de az oynamamıştın ğanım.

_E nedem ya. Bizim herifin asger arğadaşı ha!

_Ele miii?

_Ele ya. Ne sanisin?

_Elese buyur gidek. Çağırdılar farzet.

_Ya çağırmadılar mı? Anam Güllü bensiz su içmez. Al şu mutfağtaki börek çıkınıcı da gidek. Bahçeden de eyi bi garpuz seç. Hassa ola! Kabağ çıhmiya maazallah...Güllünün dilinden gurtulamam sonra. Hele bir inne oyalı yazma ört başımıza dolaptan al. Anam gırılansı çerçi gelmedi bugün. Ne hoş evin ilazımlılarını alidim işte. Noldu nere getti heç bilmim. Çamaşır ilacı bitmiş. Sabundan temiz olmi herifin pantolları.

_Gız sabundan pantol yığanır mı? Leke olur da...

_Torpağ başaaaan... Bilmimi mi sankim. Bilim bilim de ilacı bitmiş nedem ya?

_Hadı hadı ağşam olmadan gidek gelek eve. Gızdan gelin gelmeden evde olağ. Gezmeye gettigimizi de onlara söylemiyek. Evde oturduğ kukuman kuşu gibi hemde birbirimize bağtuk canımız sığıldı diyek.

_Burunlarından fitil fitil getürek he mi?

_He valla ya ne dek? Gız onlardan başgelemezük biz! Allah onlardan başgele! Bağ dünyanın işini gördüm. Ellerim erpidi suların içinde görisin?

_He gadan alam nedek ha bu da bizim gaderimiz. Alafıranga garılar gibi olamadığ.

_Bi daha söle hele bi daha söle! Anan öle anan öle!

_Gız öldü zaten neye öldürisin bi daha garıyı?

_Boşboğazlığ benimki de. Gız Nazlı o giden Nayile ablanın Şengül müdü?

_He ya ne ya?

_Nerden getmişlerdi onu?

_Kortikoğlu mehellesinden.

_Şehirli he?

_He he. Asortiklermiş. Deyiler her sabbah üzünü gözünü badana eder gibi boyımiş, makyey yapımiş. Dırnağları gaşuğ gibi bi garış.

_ Uyyy....Babaçığaaaa...Nehlet gelesice.

_ Gız anam onun bişürdüğü de yeyilmez heç.

_ He gız valla. Üregim bulandı ve'.

Şadiye hanım eliyle bahçe kapısına dayandı. Biraz dinlendi. Yürümekten beline ağrı girmişti. Beyaz örtüsünü başına doladı ve bahçe kapısından "Bismillah"diyerek girdi.

_Selamün aleyküüümmm gomşular.

Bahçede serili kilimlerde minderlere yayılmış kadınlar ve genç kızlar sıra sıra ayaklandılar.

_Buyurun buyurun hoşgeldiniz.

_Buyur edenleriz çoğ ola!

_Sefalar getirdiz ne iyi ettiz de geldiz ŞAdiyem!

_E Güllüm sen beni çağırasın da ben gelmiyem nerde görülmüş anam?

_Bacım sen çoğ yaşıyasın. Kimin bacısı? Ben de tam ele diyecektim ha!

Kadınların içinden uzun boylu esmer tenli biri atıldı:

_Hele birbirizi ağırlamayın! Patlamıyassız hele geçin oturun1 Millet üzüzü göre biraz!

Nazlı merakla atıldı:

_Hele gelinler baştan gağsınlar oyuna. Ben ne zamandır düğün mügün görmemişim. Evde işlemekten canım çığmış.

Biraz kefim gele valla billa.

Devam edecek...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

BEN DE YAZDIM SEKSENLERİ-4

BEN DE YAZDIM SEKSENLERİ-4

SEYİL...

Saime gözleri fal taşı gibi açılmış halde nefes nefese girdi avluya. Onun bu paniklemiş ve heyecanlı hali karşıdakileri şaşkına çevirmişti. Şadiye hanım ocağın başında ekşili ekmek pişiriyordu. Alnından inen terleri yazmasıyla sildikten sonra ocağın altından odun kırıntılarını hafifçe çekti ve can havliyle karşısına dikilen kızına sordu: "Gız ne bu halin? Elin ayağın uçı hele söyle noldu gadan alam?"

Saime titreyen dizlerini şalvarında kaybedemiyordu. Tıpkı rüzgarda uçan bayraklar gibi bir oyana bir buyana savrulan dizlerinin üstünde güçlkle durabiliyordu. Sesi ağlamaklı bir tonda olduğu halde söze başladı:

_Ana bize seyil etmişler...

Şadiye hanım, onun bu lafıyla kurşun yemişe döndü. Korku dolu gözlerini iyice ayırdı ve:

_Tü tü tü tü tüüü...Şaşurmuş bu...Gız o nası laf? Ağzından yel ala....Hassa gonuş densüz...Onu nerden uydurdun?

_Anko valla deyim sahan seyil var üstümüzde. Evimize de ölü torpağı sepmişler. Eşigimiz de de domuz yağı sürmüşler...

_Vıy vıy vıy...Gız ne garartisin ha? Ürya mı gördün yoğsam?

_E gız inan ha bağ eger yalan sölimse ekmek çarpsın!

_İki gözden emmi olam de hele!

Onları bahçede yüksek sesle duyan Nazlı hanım Saime'nin imdadına yetişti.:

_O noli ha? Ana gız gine birbirizi yeyisiz? Hele Sayme biraz yağ getürdüm bir gab getürde ekmek yağlıyağ canım çekti. Ekmegiz bereketli ola Şadiye ğanım.

Şadiye dertliler gibi inledi.

_Oy oy...Herkes deliye hasret ben akıllıya Nazlım..Gel hele otur...Gab burda. Getür sen yağı.

Nazlı yağı ekmeklere bocalarken Saime söze atladı:

_Valla billa ana dorğu sölim. Geçen gün bize Veysi hocanın garısı gelmişti ya...

_Heeee...Nolmuş?

_Onu yollarken dış gapının üstüne bi kağırt düştü yere. Yerleri süpürürken gördüm sabağtan...

_E ne yazidi onda?

_Gız ben dedim zahar Gurandır. Yerden galdırdım öptüm başıma godum...

Nazlı hanım kıkırdayarak gülmeye başladı.

_Uy gözün kör olmayaaaa...

Saime durmadan devam etti anlatmaya:

_Bağam ki ne görem! Üstünde çerpeşük yazılar yazılmış. Heç mi heç oğun mi!

Şadiye hanım ellerini dizlerine vurmaya başladı.

_E gız Fidoşa veredin da Veysi ğocaya gösterdedi.

_Verdim ha göstertmiş zaten.

_E ne demiş ya? Gız çatlatma adamı söle hele!

_Bu haneye seyil yapmışlar demiş. Hepbimize kökten...

_Uyyy evim yığıldı...Gızıl gurda gelessiler ne istilermiş bizden?

Nazlı duyduklarına inanamıyordu. Şadiye'nin fenalaşmasına dayanamadı. Sürahidem bir bardak suyu aldı ve ona içirdi. Onu teselli ederek:

_Yoğ bacı yoğ üzülme!

_Gız ele deyi da işte...Uyy başımıza gelenler...Ele farş malamat olalar kim ettise...

_Bacım nabal alma boşver! Allah beternden sağlasın. Hele dur gız dününün sonu gelmedi ya!

_E gız daha nola bacım. Ben deyim bu dizlerim niye bunca ağriler. Bağ seyil varmış da bizde...

Nazlı yine kıkırdamaya başladı. Ama bu sefer Şadiye onun kıkırdamasına sevinmemişti.

_Gız sende bizden aley mi edişin? Millete kef gerek...

_Eşk olsun ğanım ben seni teselli etmeye çalışım sen ne annisin? Eyilik yaramaz saten.

_Gız bizi istemiyen kim ola ki?

_Neblem anam olur olur...Sen zaten her gördüğün her sırrımızı sölisin. Gazata gibisin...Yirmi dört saat gonuşisin. Dilin durmiki...

_Sankim sen nedisin ya? Aşma gutuyu söletme kötüyü deyim sahan.

Nazlı yine lafa atıldı:

_Gız hele durun ha! Onu bunu birağın da biz bu seyili nası bozduracayığ onu düşünük birazım.

_E gız Nazlı sen çoğ agıllısın valla. Biz ne ğalt edek di söle hele!

_Hele gel birabar gidek Veysel gile...

Saime atıldı:

_Veysel ğoca şehre cenazeye getti.

Şadiye yine dizlerine vurdu.

_E gız nolaya biz seyili nası bozdurağ? Nolacayuğ biz?

_Ana Veysel ğoca demiş ki, bunu cinci ğocalar yapmış duva muva del bu ben annamadım.

_ Ölüm onlara...Gız onlar bizden ne zuggum istemişler ha?

_ Ana siz tesbahızı çekin gelin oturun! Ben de Fidoş ablaya gidem soram hele! Hele bağam Veysel ğoca bize ne demiş?

_ Get gadan alam get! Aman gecikmiyesin üregim ğarab oli...Tez gelessin...

_ Nazlı onun ellerini tuttu ve:

_ Ele belekim Allah'ından bula kim ettise...

_ Gız siz tesbah çekin da dedim size ğariş vermeyin!

_ İkişi birden estağfirullah diye diye cevap verdiler:

_ Eyi eyi tamam.

_ Şadiye teşbihini çekerken içinde büyük bir ürpertinin insanı tırmalayan bir kedi gibi ruhundan çekilmeye, çekilirken de tırnaklarıyla onu kanatana kadar canını yaktığını hissetti. Onun bu rabıtalı hali Nazlı'nın dikkatinden kaçmamış olacak ki, o da okuduğu duaları biraz sesli okumaya ve Şadiye'nin yüzüne yüzüne üflemeğe başladı. Bu defa Şadiye iyice ferahlamıştı. Döndü memnun bir ifadeyle ona baktı ve:

_ Gız Nazlı sahan gızım mızım ama haggaten bacısın ha!

_ Devam edecek...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

ANNE OLMADAN BİLEMEZSİN KIZIM...

ANNE OLMADAN BİLEMEZSİN KIZIM...

Hayati beyin sabah sabah öfke doluydu gözleri...Patlamaya hazır şimşeklerini yerin üstüne göndermekte sabırsızlık eden gökyüzü gibi gürleyip duruyordu evde ki herkese:

_Çoraplarım nerde yahu? Nerde ceketim pantolonum? Cinler oynamış gibi ev hallaç pamuğu...Karı karı değil ki? Evde barkta gözü yok!...

Naile hanım tınmadı . Eşinin böyle öfke patlamalarına alıştı ne de olmasa...Umarsızca silkti omuzlarını. Uyuşan dizini ovuşturarak cevap verdi geç geçten:

_Düzen kalmıyor ki? Kimse aldığını yerine koymuyor ben ne halt edeyim? Topla topla dur. Size bir ordu lazım. Habire elinizin önünü ardını toplamaya.

Adam çorap sepetinden aceleyle kaptığı birbirinden farklı çoraplarına baka baka giydi ayakkabılarını.

_Şu halime bak. Daha dün bir düzine çorap aldım ben yahu!...

Naile hanım elindeki kovayı yere indirdi ve:

_Sen onları aldığın tezgahta bırakmadığına emin misin? Getirdiğin poşette iki ekmekten başka bir şey yoktu.

_Senin kendinden haberin yok! Nereden göreceksin?

_Olsa görürdüm herhalde Hayati...

Öfkeli koca sinirini atamamış halde homurdandı:

_Tabi tabi sen süttten çıkmış ak kaşıkın canım sana lafım yok! Bari kızın oğlun dikkat etse nerdeeee?

Kadın itiraz etmenin faydasızlığına kani oldu. Sessizce girdi mutfığa. Çaydanlığı ocağa koydu ve seslendi:

_Gel sahan da yumurta yapayım aç gitme Hayati...Sabah sabah evi ayağa kaldırdın ne var sanki?

Adam, küskünlüğünü çocuksu bir edayla vurdu yüzüne:

_Yok yemem artık bu saatten sonra. Siz bakın keyfinize. Ben gideyim de rahata erin. Ben simitle doyururum karnımı her sabah ki gibi...

Kadın bu inatçı tavrı biliyordu. Nuh der peygamber demezdi kocası daima.

_Salonda gömleğini ütölemiştim akşam. Onu giyseydin ya...Bu kırışık gömleği niye giyindin?

_Niye mi giyindim? Ütüledin ya ondan....Millet görsün ne marifetin olduğunu...

_Ütülü işte bunu giysene!

_Yok ben bu rengi sevmiyorum dedim ya defalarca sana! Giymem onu boşuna ısrar etme!

_Ya adam bu da mavi o da mavi...Arada bir iki ton farkı var. Deli etme insanı giyme şunu! El alem de görünce karısı ütü yapmayı bilmiyor demek ki diyecek...

_He senin derdin bu zaten...Elalem ne der? Al sana el alem işte...Giymem onu...

Kadın çaresiz düşürdü omuzlarını...

_Tamam ver ütöleyeyim o zaman çıkar haydi!

Hayati bey, şeytani bir gülüş fırlattı yüzüne.

_Şimdi geldi aklın başına? Yok öyle! Bekleyemem seni acelem var...

Arkadan olanları dinleyen Neval babasına şaşkın bakışlarını dikmiş halde seslendi:

_Uyutmadınız teşekkürler...Baba bıkmadın mı her sabah aynı kavgayı yapmaktan ya? Gören de bu evde kıyamet kopmuş sanır.

Hayati bey, iyice hırçınlaştı.

_Ana kız ittifakı ha? Şimdi oğlan da gelir hücumla başlarsınız siz....Ben gidiyorum haydi sabah sabah çekemem sizi...

Naile hanım çarpan kapının arkasından dona kaldı.

_Aklım sana emanet Allah'ım! Bak işte gördün babanı değil mi? Erkek milleti böyle konuşurmadı karşısında iki kelime bana. Kızım gözünü seveyim tut bir işin ucundan...Bunun akli karıştı iyice. Geçen de böyle esti gürledi ya portakal filesi nerde diye...Komşunun arabasında unutmuştu. Yolda görüp almışlar kendisini. Arabadan inerken unutmuş arka koltukta. Yedi bitirdi beni kaç gün...Sen kaybettin sen kaybettin, dedi durdu. Bu da çıkar bir yerden bak görürsün...Evde olduğunu bilsem ararım da yok biliyorum, eminim.

Neval annesinin yersiz kaygılanmadığını biliyordu. Ama onun şuanda ilgileneceği en son konu buydu.

_Anne ben ne yapabilirim ki? Babamın bu gelgitlerini kontrol edemem ki? Sen iyisi mi halama git onunla dertleş!

Benim bu hafta sınavlarım bana yeter dert anne!

Naile hanım acı bir tebessümle baktı yüzüne.

_Bozacının şahidi şıracı...Kimi kime şikayet edeyim kızım. Onun bundan geri kalır yanı mı var? Olsa bile atar mı kardeşine hiç? Ölür de tek kelam ettirmez valla...Kusurlu olan her zaman gelinidir bilmez misin?

Kahvaltı sofrasına nazla oturdu Hasan...Gözlerini iyice bir ovuşturduktan sonra masayı gözleriyle incelemeye başladı. Peynirler dilimlenmiş, zeytinler limon, zeytin yağı ve kekiğe bulanmış, reçeller üç kaba ayrı ayrı konularak sıralanmıştı. Fakat o da ne? İnce ince kıyılmış maydonoslarla süslü, üzerlerine pul biber dökülmüş yumurta haşlaması da vardı aralarında. Yüzü alev almış gibi kızarıverdi ve:

_Anne yumurta mı haşladın yine? Kokusu öldürdü beni. Hay Allah razı olsun. Ne kastın var bana be kadın? Gün boyu bulanır içim artık.

Anne çay bardaklarını masaya dizerken esefle ekledi:

_Hiii...Unuttum oğlum unuttum...

_ Ulan her sabah mı unutmmuş insan? Babama diyorsun ya sen de ondan geri kalmıyorsun vallahi...Kafayı yediniz siz şıyrdınız hepten...
Telaşla aldı tabağı masadan. Gel otur oğlum kalkma sofradan balkona koydum tabağı. Camı da açtım. Koku falan kalmadı mutfakta. Ölür annesi çatma kaşını gel sofraya! Hatırım için. Baban yaktı içimi sabah sabah...Bari sen yapma otur!
Hasan ayakkabılarını hızla giyindi ve çıktı evden...Giderken söyledikleri onu ağlatıyordu:
_ Yazıklar olsun size....Bir gün de keyfimi bozmayın şu evde...
Kadın giden iki erkekten nasibini almış olarak üzüntüyle topladı sofrayı tek bir lokma yemeden. Onu anlasa anlasa Neval anlardı belki. Çantasına su matarasını koyarken üzüntüyle yakındı kızına:
_ Gördün işte kızım. Kadın olmak zor bu zamanda. Ne babana ne de kardeşine yaranamadım bir türlü.
_ Neval bilmiş bilmiş baktı çehresine annesinin ve:
_ Aklını çalıştırmazsan böyle olur yaranamazsın kimseye. Sana dedim bin kere. Bırak nazlama bu çocuğu diye. Babama da annelik yapıyorsun ona yaptığın gibi. Kendi kendine yetmeyi öğren artık! Kendi hayatını yaşasana! Bırak insanları memnun etmeye uğraşma! Her gün gözyaşı döküyorsun yoksa!
_ Sen de mi suçluyorsun beni? Ben senin halime acıyıp bana yardım etmeni beklerken sen neler söylüyorsun kızım?
_ Acımak mı? Anne Hasan haklı. İyice üşüttün sen...Seni bir psikoloğa götürelim. Bütün gün karşı komşuyla hoşbeş etmekten başka bir uğraşın yok. Seni görünce karşımda Sakine teyzeyi görüyorum sanki. Kadının her hareketi sen de mevcut maşallah. Şimdi çıkmam lazım. Sınava geciktim senin yüzünden...Akşama arkadaşım gelecek ders çalışacağız....Yiyecek bir şeyler yap bize. Aç karnına çalışamayız yoksa.
Naile hanım çarpan kapının ardından dökülen yaşlarını titreyen elleriyle sildi. Anneciğinin çocukken ona söylediği o masalımsı sözü getirdi aklına ve her zaman ki gibi yaptı işini sabırla.
"Anne olamadan bilemezsin kızım..."

Ayşe Ciplioğlu Kaş

KURBAN

KURBAN

O gün bir başka sancıyordu kalbi genç adamın. Efkârına gem vuracak cevaplar arıyordu yine zihninde...Özlemekten yorulan kalbinin çarpıntısı dinmek bilmiyordu. Islak gözlerinin buğusuyla seyrettiği manzaradan dalıp gitmişti uzaklara. Homurdanmak istercesine kabaran göğsünü derin bir nefes alarak bastırdı. Sonbaharın esintili havasını sonuna kadar içine sıkıştırdı. Nefeslenmek içinse daha çok çaba harcamalıydı. Daralmıştı ve rahatlamaya can atıyordu.

Sanki içinde aklından geçenlerin kalbine aktığı hüznü düşünceleri duyan biri vardı. Kır düşmüş saçlarının arasında dolaştı parmakları bir müddet...Sonra adeta dışarıda sicimle yağın yağmurun temposuyla yarışmaya başladı kalp atışları. Yokluğunu çektiği şey neydi sahi? Yıllarca göğsünde öğüttüğü dert harmanını çıkınlarına koyup kaldırmalı değil miydi? Eskilere dair her dinlediği şarkıyı bile dürmek istediği günler uzak değildi bu ana. Eskiden iştihakla sevdiği ile okudukları eski kitaplarıyla beraber çıldırtan yalnızlıklarını, içini harlatan hasretlerini eskicilere hibe etmişti ya....Daha nasıl esarete düşerdi ki? İnanması güçtü bu durumunun. İnsan kendi içinde hissiyatıyla düğümlenirmiş meğer. Hem ne düğümdü ondaki. Kördüğüm olmuştu adeta. Her şeyin anlamı kalbinden sökün eden hicran ıstırabıyla karışmıştı. Aklından çıkaramadığı olayları sıvadığı sis bulutu hep gözlerinin önünde hazır durumdaydı. Onun elleriyle dokunmak istediği o güzel şeylerse sanki ona Kaf dağından gülümsüyorlardı. Vuslat başka baharaydı galiba...

İnsan acizyet mevkisinde ne de sönüktü...Soluduğu hava bile ondan firar etmek için bahane arar gibiydi. Rüzgarların gökyüzünde salıncaklar gibi sağa sola salladığı uçurtmalara benzetti kendini. O anda biri ona üfürse düşecekti bedeni. İnsan mesuliyetini unutmaya ne kadar da meyilliydi. Onu bekleyen ne çok iş vardı oysa. O ise her şeyden kendini sıyırmış kalbinin götürmesini beklediği yerin ardına düşmüştü. Soyutlandığı bu dünya hem yalan hem de oyundu bu anlamda. Varlık ve yokluk uçurumlarında zikzaklar çizdiği muhakkaktı. Varlığını ispatlayacak şeyler arıyordu zihninde. Birden şüpheler poyrazlarla savruldu zihnine.

Ya yoktuysa...Ya bir vahaya sarılı hülyaydıysa.. Ya onu gidip bulduğunda şaşırtacak bir şeydiyse...Geçmişe hizalandı bütün ruhuyla bir anlık için. Annesi gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu ona. "Yine mi beceremedin evlat hayata asılmayı? Ben sana demedim mi yırtıcı ol al hakkını diye? Hayatın acıması yoktur evlat! İnsanlarsa vefasız ve intikamcılardır. Senin mülayimliğin başına dert açar durur. Heyt de oğlum heyt de! Sesini yükselt yavuz ol! Yavuz ol ...Baban gibi Yavuz ol!..."

O sesle irkildi hemen. Alnından akan terleri silmeye yeltenmedi. İçinden gelen buhranlı sıcaklığı sonuna kadar hissediyordu. Kendini umutsuzluk çukurlarında kıvrılırken buldu. Onun ulaşmak istediği yaşamdan alıkoyan o çetin yokuşu aşmalıydı. Annesi haklıydı. Mülayimliğinin başına açtığı belalar az sayılmazdı. Onun savrulan cismini değersizleştiren sebepleri tesbit etmeli ve bunlara yol vermemeliydi. Aklına gelenler başına gelmemeliydi artık. Elleri boş, kalbi kırık kalmamalı, aklın yolu bir...Evet, o ışıklı yola varmanın bir yolunu bulmalı...Bir kuş kanadından gelecek ferahlığa muhtaçtı şuan. Penceresine koyduğu begonya çiçekleri gibi açtıkça sevinecekti hayal dünyasını yazdığı defterinin sayfalarını bir bir...Onları yaşamalıydı şimdi. O kağıt parçalarında kalmamalıydı düşlerinde hissettiği duygular...

Olamazdı...Olmamalıydı... Yıllar yılı uğruna deli divane olduğu bu emel içi bos bir ütopya olmamalıydı...Kendi kendine derin bir ic çekti sonra. Pijamalarını giyinmek ve ayaklarını uyluklarına doğru çekip uyumak için eve gitmeye can attı o anda. Adımları fener alaylarında yürüyen askerler gibiydi...Rap rap rap rap...Yol bitecek gibi değildi. Hızlandı hem de sabırsızlıkla hızlandı. Eve varmaya üç metre kalmıştı ki bir de ne görsün... Hayalini süsleyen o harika yüz karşı kaldırımda ona sesleniyordu. Hem de ismiyle... Hem de dudaklarını ay gibi parlatan tebessümle...Akli başından gitmişti adeta. Hiç düşünmeden koy verdi kendini geniş caddeye süratle. Kadın elindeki mendili ona uzatmaz mı tam o esnada. Adam sevinçten ölecek gibi oldu, sarsıldı. Ayağının tökezlediğini fark etmeden düştü yere hem de yüz üstü. Onun düşüşüyle ani bir fren çığılığı duyuldu. Etrafta başka bir araç yoktu. Onu ezen otomobil sürücüsü arabadan bile inmeden gaza basmış caddeyi yarılamıştı.

Gözleri göğe dikilen adamın son sözü ağzında kala kalmıştı. Dudakları solgunlaşmış ve kıpırdamaz olmuştu. Hareketsiz kalan bedeninden akan kırmızı kanın yolun aşağısına doğru akmasıyla sağ bacağı sallanır gibi oldu. Öldüğü besbelliydi ama yinede çevresindeki insanlar acil yardım çağırıyorlardı. Ambulansın o korkunç çığılıklar atan sireni bile onu uyandırmamıştı. Sahiden de uyanmıyordu. Bir kaç dakika sonra çevresine toplanan meraklı kalabalık sorular soruyordu:

- _ Öldü mü? Baygın değil miymiş?
- _ Vah vah! Kimmiş? Tanıyan bilen var mıymış?
- _ Allah rahmet eylesin...Pek te gençmiş...elli dememiş belli...
- _ Fena ezilmiş abi! Ah sarhoş şoförün aklı kaymış işte...
- _ Adam da dikkatsizmiş demek ki...
- _ Kader gülmemiş yüzüne bak işte şimdi de şaftı kaymış abimin.
- _ Şuna bakın efendiler! Adam hayat kurbanı gören gözlere...

Sayırsız yorumlar yapıldı belkide o günden sonra ardından. Meçhul yolun gerisindeki adamın bilinmeyen hikayesi ancak bu kadar anlatılabildi. Gerçeği mi? Onu Allah'tan ve yerdeki cansız cesedin sahibinden başkası bilemezdi...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

BU EVDE

BU EVDE

Duyduğuma göre baba evimiz yıkılıyormuş. O korkunç deprem sonrası harap halde kalmış. Ne yazık ki tinercilerin sığınağıymış diğer boş evlerin hazin halindeymiş uzun süredir...Oysa onda nice anılar vardı duvarlarına sinen...O günleri de yıkıyorlar sanki o harfiyatla birlikte...Elazığ'da eskiden Rızaiye mahallesinin kip evlerindendi o. Çok katlı değil diye annem sevinirdi. Yükseklik korkusu ondan bize de geçmişti. Parmakla gösterirlerdi ferah pencerelerini komşular. Babanız ustaya güzel yaptırmış temelini, sağla ve metanetli duvarları, kalın kalın. Bunca yıl yükümüzü çekti...Çatısını, oluklarını babam habire tamir ederdi. Nede olmasa o Harput'un Ahi Üyesi olan babası Tenekeci Kemal Efendinin elinden öğrenmişti mesleğini. Annemle babaannem bu evde yaparlardı salçamızı, turşumuzu, kavurmamızı, tarhanamızı, aşure çorbamızı....Ramazan sofralarına otururduk bu evde. Sahur zamanları eğer kışsa titreye titreye mutfakta ağzımızdan buhar çıka çıka kaygana kızartır, peynir helvası pişirir, tel kadayıf yapardık. Senelerce odun, kömür taşıdık çatı katına ve odunluğa. Daha sonra garaj oldu orası. Şimdi orayı da yıkıyorlarmış. İhaleyle aldık demişler harfiyatını.

Yaz aylarında arka bahcesinde oynardık. Kedim pamukla arkadaşlık yapardık. Kına yakardık ellerimize komşu kızlarıyla. Akşam oturmasına gelirdi komşular teravih sonrası evimize. Bu evde annem hasta oldu. Hepimiz perişan olduk. Yılarca hasta kaldı...Bu evde Kuran okuduk, cüz tuttuk. Ramazanlarda sahur halayını pencereden izledik bu evden dışarıya bakardık....Bu evde çok şeyler yaşadık....12 eylül zamanında evimize dinamit koydular korktuk ağadık...Bu evde bayramları karşıladık misafirlerimizi ağırladık. Köylü dayının şakalarına güldük. Anılarındaki kimselere sarıldık, coştuk, şaşırдық...Har köylü Kudret amcanın "Cemil bayram gelmiş uyan şeker yemeye geldik"diye sabah sabah bağırtısıyla uyandık. Hasan abinin kamyonu kaç kez kornalarla durdu önünde fırladık... Har köyüne pikniğe, Harput'a mezarlığa gittik akrabalarla...Bu evde toplandı akrabalar. Nayde teyzemle kısırimızı bu evde hazırladık. Masal anlatma yarışlarına girdik. Hacı dedemin anılarını bu evde dinledik. Annemin deyiimiyle maaile gezmelerine bu evden çıkardık. Hacı görmesine, taziyelere, düğünlere, hasta ziyaretine, gelin konvoylarına, bebek görmelerine bu evden giderdik anneciğimle...

Evimiz, köşebaşıydı, sobalıydı...kış aylarında çok soğuk olurdu. Misafir odasında kızkardeşim Sude ile ders çalışırken yorgan altında titrerdik...Babaannem her sabah bu evde tarardı saçlarımı bir saat özenle seve seve...Ama severdik evimizi... Kardeşlerim Yakup ta Yusuf ta bu evde doğdular. Hasta kardeşim Kemal bu evde vefat etti. Yakup la Yusuf'u bu evden askere uğurladık. Babamı bu evden hacca yolladık ve bu evde misafirlerini ağırladık....Hepimiz bu evde evlendik. Kınagecelerimi bu evde oldu. Annemize babamıza el öpmeye bu evde geldik. Telli duvaklı düğün arabasına giderken bu eve, halkına el salladık...Bu eve gelin getirdik bu evde kahvemizi içtik...Üzüntülerimizi bu evde anlattık, tesellilerimizi bu evde verdik birbirimize...

Bu evde sabahladık halamlar, amcamlar Adana'dan ziyaretimize geldiklerinde...Bu evde...yedik şekerli süte ekmek doğradık kâsemize...Bu evde tavuk çırnağıyla çekişip lades oynadık...Bu evde "Cive Pakistan" sarkısını dinledik el çırtık, Harput havalarını dinledik...Bu evde yarânik (yârenlik) ettik, orcik yedik, kelle paça, bumbar dolması pişirdik...Bu evde yarpuzlu ayrınlı çorba hazırladık komşularla...Sultan abladan ilk defa kek tarifini, Şükran abladan kömbenin içini hazırlamayı bu evde öğrendik...Geçmişlerimize süt mevlitleri okutmayı, babaannemin akrabalarının anılarını bu evde dinledik...Bu evde güldük, ağladık, özledik, kızdık, sakınledik...Bu evde dualarla babaannemizi, eniştemizi, annemizi, babamızı ebedi istirahatlerine uğurladık...Ruhları şad olsun mekanları cennet olsun...Amin. Ayşe Ciplioğlu Kaş

DENİZCİ

MASAL/DENİZCİ

Zaman zaman içinde bulut göğün göğsünde periler saz çalarken, cüceler gol atarken, ben uçan arabama binip devlerin ülkesinde firil firil uçarken... Bir varmış iki çokmuş üç yokmuş bir ülkede güçlü mü güçlü, zeki mi zeki bir denizci varmış. Bu denizcinin ne bir ailesi varmış ne de bir kimsesi. Arkadaşı dersin iri bir geyiği. Sadık mı sadıkmış ona. Denizci, bu can dostuyla dağ tepe gezinir odun toplar, sonra onları sırtına bağlar birlikte yorgun argin eve dönerlermiş. Geyik de sabahın ilk saatlerinde dağları dolaşır, güzel otlardan yermiş. Denizci onu sağar ve sütüyle kahvaltısını yaparmış. Aslında, onun güçlü kollarının sırrı bu sütü içmesiymiş. Denizci adam, geceleri balık tutmak için ağ örer gündüzleri denize gider; balık ağını denize atar, denizden balık avlar kasalarla pazara götürüp satarmış. Balık paralarını her cebine koyduğunda: "İşte bileğimin gücü bu benim" dermiş. Onu duyan pazarcılar da, bu koca dünyada parayı onlarla paylaşacağı bir ailen yok yazık sana! Bir an önce birini bul da evlen denizci!" derlermiş. Gelin görün ki, denizcinin aklında ve yüreğinde rüyalarında gördüğü kızdan başka birisi yokmuş. Onu nerede ve nasıl bulacağını da bilmiyormuş. Onlara verecek bir cevap bulamadan sessizce yola koyuluyormuş.

Bu dünyada tek dostu olan geyiği, onu her yorulduğu yerde sırtına bindirip hızlıca ormanda dolaştırıyormuş. Denizci, onu ve ailesini her gördüğünde iç çekip böyle bir aileye sahip olmadığı için üzülyormuş. Geyik ise, ona anlamlı gözlerle bakıp, sanki "O günler uzakta değil" der gibi iri başını omuzlarına sürüyormuş.

Günlerden bir gün, bu güçlü denizci yine avlanmak için denize gitmiş. Ağının kesik yerlerini onardıktan sonra denize atıp balıkların gelmesini beklemeye koyulmuş. Ancak ağa bir balık bile takılmamış. Sağına soluna bakmış hiç balık görememiş. Hayret içinde söylenmeye başlamış: "Ne oldu bu balıkçıklara? Nereye gitti bunlar? Deniznin sakinliği görülmemiş şey." demiş. Denizcinin bu halini gören geyiği, ona üzülmüş. Balıkların denizin üstüne çıkmamalarını o da garipsemiş. Tekneye boynuzlarıyla vurmaya başlamış. Denizci onun bu hareketinden şüphelenmiş. Anlaşılan geyik onun denizin dibine gitmesini istiyormuş. Bu akıllı hayvanın hislerine güvenen Denizci, hemen denizin dibine inip balıkları aramaya koyulmuş. Kayalıkların arasında balıkların akın ederek dolaştıklarını görünce durumu anlamış. Orada içi mücevherlerle dolu kocaman bir mücevher kutusu varmış. Balıklar da onları yiyecek bir şey sanarak ağızlarına almış dolaşıyorlarmış. Denizci, onları suyun yüzüne doğru yönlendirmiş. Hepsini birden ağızlarında mücevher parçalarıyla ağa doluşmuşlar. Denizcinin ağzı açık kalmış. Ağa rengarenk mücevherlerle dolu balıkların gerçek olduğuna inanmamış. Geyik ise balıkların denize dönmemesi için ağın kenarlarını ağızıyla tutmaya çalışıyormuş.

Zaman içinde dolaş

Denizde at bin kulaç

İnsan hayaller kurar

Aralanır kapılar

Sevimli geyik, bu güzel yürekli denizcinin daha fazla sevinmesini istiyormuş. Onun temiz kalbinin derinliklerinde beklediği güzel kızın karşısına çıkacağı günün geldiğine inanıyormuş. Denizcinin sevinçten ağzı kulaklarına varıyormuş. Balıkların ağızlarından çıkardığı mücevherler bir kovayı doldurmuş. Sevinçle pazara gidip bunları satmış. Yolda ormana doğru giderken ağaçların altında bir hisirtti duymuş. Can dostu geyiği, aldığı kokunun izini sürüyor ve başıyla işaret ederek ona bir şeyler göstermeye çalışıyormuş. Denizci koşarak geyiğin olduğu yere varmış. O anda şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Yerde boylu boyuna yatan beyaz elbiseli kız, rüyalarında gördüğü kızın ta kendisiymiş. "Aman Allah'ım! Bu da ne? Bu sen misin gerçekten de? Aylardır rüyalarımda gördüğüm o güzeller güzeli kız karşımda şimdi!" demiş. Olanları oracıkta izleyen geyiği, denizcinin şaşkınlığına gülümsemiş. Ormana nereden geldiğini bilemedikleri bu güzel kızın derin uykusundan uyanmasını beklemişler. Denizci geyiğin göbeğindeki mis kokusunu sürdüğü mendili kıza koklatmış. Güzeli kız bir anda kendine gelmiş. Onun yosun yeşili gözlerine bakan gence sevgiyle bağlanmış. Bu ıssız ormana uzak mı uzak ülkesinden nasıl geldiğini bir bir anlatmış. Kraliyet şatosunda annesi ve babasıyla mutlu mutlu yaşarlarken, günlerden bir gün annesinin hastalandığını, babasının da ülkedeki bütün doktorları toplayarak onu iyileştirmelerini emrettiğini söylemiş. Ancak bütün çabalara rağmen kraliçe iyileşmemiş. Aksine daha da kötüleşmiş. Bunun üzerine şatoya yakın bir kulübede bulunan büyücü kadın, krala gelerek kendisinin kraliçeyi iyileştirebileceğini söylemiş. Ancak, bunun için; kraliçenin çok yağmur yağın ormanlarda yetişen bir bitkiyi yemesi gerektiğini söylemiş. Çaresiz kral, eşinin iyileşmesi için her teklife atılıyormuş. Hemen bir tabur askerle büyücüyü ormana yollamış. Ancak, bir gün sonra elleri boş geri dönmüşler. Büyücü, krala bu bitkinin başka ülkelerin ormanlarında yetişmiş olabileceğini söylemiş. Ancak, kendisinin çok yaşlı olduğundan uzak yolculuklara dayanamayacağını söyleyerek, prensesin onun yerine askerlerle yola çıkması gerektiğini söylemiş. Prensese yola çıkması üzerine hileci büyücü, askerleri prensesi uçuruma atmaları için büyümüş. Askerler, onu uçuruma atarlarken bir geyik onu kurtarıvermiş. Fakat, gidecek yer bulamadığından günlerdir bu ormanda barınıyormuş. Denizci, kızın anlattıklarına hayret etmiş ve üzülmüş. Ama bir yandan da onu bulduğu için seviniyormuş.

Denizci, ona bir ömür boyu kendisiyle yaşamayı teklif etmiş. Prensese yanakları al olmuş, utançtan dili tutulmuş. Ağzından usul bir 'evet' kaçmış. Bunu duyan denizci prensesi geyiğin sırtına bindirerek evine götürmüştü. Geyik ailesi, onları sevgi dolu seslerle karşılamışlar. Denizci, denizin ve rüyalarının müjdesi olan bu güzel prensesle evlenmiş. Büyük bir bahçesi olan şirin bir ev yapmış. Böylece eşile ve çocuklarıyla birlikte denizden balık avlayarak yıllar yılı

mutlu ve huzurlu yaşıyıp gitmişler.

Onlar sevmiş sevilmiş denize bereket çökmüş, gökten üç elma düşmüş, evlerde helva pişmiş, bize de elveda düşmüş...

Ayşe Ciplioğlu Kaş

Arkadaşım

Arkadaşım

Günlerden bir gündü...Umut yine onu ayağa kaldıran yegane gıdasıydı. Saçlarının arasında dolaştıkça parmakları, düşünceleri yağmurda savrulan tanecikler gibi alt üst oluyordu...Hava bir insanı bunaltacak kadar sıcak olsa da o içindeki fırtınalar dan dolayı üsuyordu.

Neredeydi? Nereden gelmişti? Yaşamın neresindeydi? Zihninden gitmeyen çılgınlık kime aitti?

Camın önünde sabahın evvelinden beri kıkırdayan güvercinler onun derdini duymuşlar gibi gözlerinin içine bakıp duruyorlardı.

Yerdeki halı nakışlarına odaklandı bir ara...Güller sağa sola sallıyordu başlarını...Motiflerdeki her desen onu sorguya çekiyordu.

"Neden burdasın?"

Arkadaşını neden orada bıraktın?"

Arkadaşım mı? Kimdi o? Neredeydin biz? Ben ben ben...Diye ağlamaya başladı. Sanki bir şeyler anımsamaya belirsiz sözcükler diline gelip su istedi hemşire hanım Bana biraz su verir misiniz bir yer rica etti. Suyu bir solukta içti sonra dudakları titreye titreye bir şeyler elleriyle yüzünü kapattı sonra kulaklarını parmakları ile tıkadı. Daha sonra bir çocuk gibi masumlastı. Hemşireler ondan hikayeyi dinlemek için sabırsızlıkla bekliyorlardı. Doktor bey sanırım bu bir şeyler hatırladı. Eline dudağına koyarak ondan sus diyerek engel oldu. bir çocuğu sever gibi şefkatle dokundu omuzuna. Belliydi korkuyordu anlından şıpır şıpır terler damlıyordu. Bir an doktorla göz göze gelmişti. Onun gözlerinde yaşadığı her anını görür gibi odaklanarak bakıyordu. Doktor bir an onun ruhumun derinliklerinde bir labirent tek aldığını hissetti. Buhranlı belirsizlikten kurtulması için bir yol bulması gerekiyordu. Hatırladım evet evet hatırladım...O yolun sonundaki uçuruma yuvarlandı. Ya da biri onu aşağıya attı. Biz onunla birlikteydik orada. Neresiydi bilmiyorum. Biz konuşurken evet güzel vakit geciriyorduk. Eğlendik birlikte onunla... Dün gece malları getirip teslim ettik . Ben ona verdim tüm parayı. Bankaya götürecekti. Patron öyle demişti. Patron ona da bana da güvenmişti. Ama şeytana uymuş bir kere ..Onu durduramadı. Kısa yoldan zengin olma fikri aklını başından almıştı...Aklına koymuştu uzak bir yerde yeniden bir hayata atılacaktı. Ama bu sefer amele değil patron olacaktı. İşçileri çalışacak o da bütün gün rahat rahat oturacaktı. Sigaranın birini söndürüp birini yakacaktı. Her gün koluna yeni bir sevgili yakacaktı. Herkese havadan bakacaktı. Lüks lokantalarda enfes yemekler yiyip şampanya patlatacaktı. Vur paylaşın çal oynasın tövbe tövbe zivanadan çıkacaktı. Bu hayalleri söylerken bile kalbi yerinden fırlayacak gibi heyecanlanmıştı.. Dinlemedin beni arkadaşım hiç dinlemedi. Yolda peşine takılan dolandırıcılar ile kavgaya tutuştu. Adamlar *oksör gibi indiriyordu yumruklarını. Engel olamadım çırpındım. Beni de fena hırpaladılar. Bir ara bir çılgılık duydum. İçimi parçalayan bir çılgılık...

Bu kadar dua ettim ki Allah'ım bu bir kabus olsun diye gerçek almasın diye...Ama gerçektir...Emin olmak için bacağımı çimdikledim. Aman Ya Rabbi arkadaşım uçurumdan aşağıda hareketsiz kanlar içindeydi... Ölmüştü evet ölmüştü. Buz gibiydi elleri. Sesimin yettiğince haykırdım. Duyan olmadı. Kargalar dan başka cevap veren çıkmadı bana. Sersemlemiştim sağa sola koşmaya başladım. Sahrada şu arayanlar gibi koca arazide bir sağa bir sola koşuyordum. Derken ayağımı bir kaya parçasına çarptım. Kırıldı sandım.Sonra bayılmışım. Günler sonra bir uyandım.Hafizam gitmişti.Arkadasim her zaman ki gibi gülümsüyordu. Sanki her zaman söylediği o sözü söylüyordu:"Ah ah paracıklarım sizi elde etmek için ölürüm ben ölürüm".